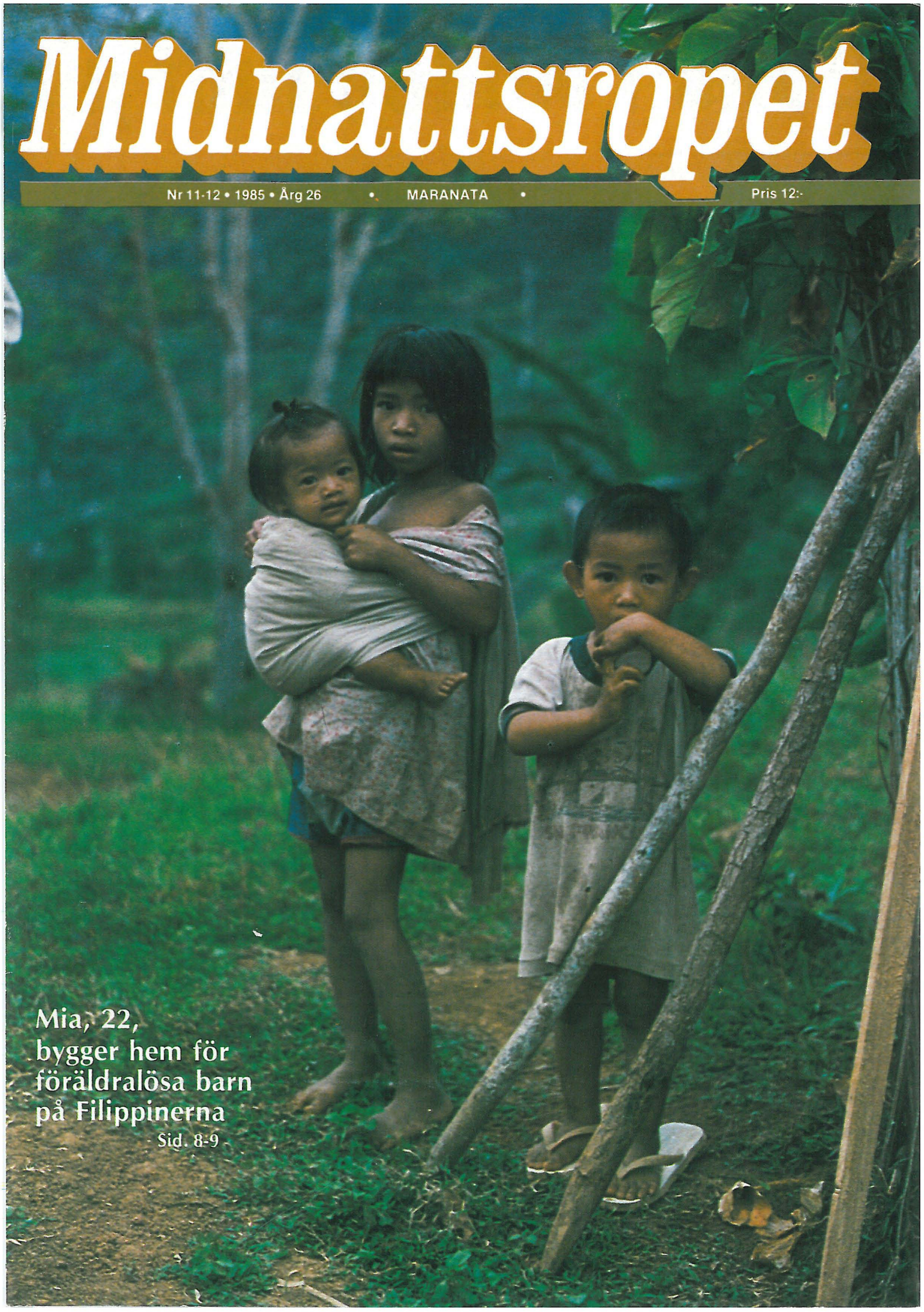
Midnattsropet

Nr 11-12 • 1985 • Årg 26 • MARANATA • Pris 12:-

Mia, 22,
bygger hem för
föräldralösa barn
på Filippinerna

Sid. 8-9

Dans i Anden runt julg

Ur T.B. BARRATTs MEMOARER

"Annandag jul kl. 18.00 fest Möllergaten 20" skrek annonsen i Morgenposten ut.

T.B. Barratt hade för en vecka sedan kommit hem till Oslo ifrån Amerika där han varit drygt ett år. För en månad sedan hade han där mottagit Andens dop. Året var 1906.

Lärarinnan Dagmar Gregersen och modisten Agnes Thelle, som sedermera blev banbrytande missionärer i Indien, ledde dansen runt granen.

Snön lyste där utanför. Det gjorde också de saliga syskonen därinne som dansade runt granen. Hänryckningen omskapade Annandag jul till pingstfest. Och mitt i ringen bland de saliga gick den himmelske brudgummen...

T.B. Barratt berättar själv i sin biografi:

Julfesten som anordnades av Bymissionen var, som man ser, bestämd att hållas annandag jul i lokalen Möllergaten 20, där på den tiden Det Norske Totalavholdsselskap hade sin festsal. Lokalen blev fylld till trängsel. Herren hade själv sörjt för annonseringen på ett speciellt sätt. Guds välsignelse strömmade ned över oss. Det var i sanning nytt vin, som fylldes i gamla läglar, vilka också blevo sprängda.

"En mor reste sig på plattformen, och under det hon pekade på sina två söner, som lågo slagna under Guds kraft, ropade hon högt och jublade. Den ene av dem reser numera omkring i Danmark och vittnar om Gud, och den andre är missionär i Kongo. En syster, som hade varit under Guds kraft, sade när hon reste sig med håret i oordning: 'Herre, det var alltså mina lockar och mitt krusade hår, som hindrade mig!' En syster, som vi senare träffade i Chicago, satt där och såg tämligen underlig ut, under det hon stammade fram de egendomligaste ljud. Två systrar sutto stilla och blickade upp mot himmelen och talade något, som varken de eller vi begrepo. En officer inom Frälsningsarmén ackompanjerade oavbrutet med högljudda rop: 'Halleluja — halleluja!' En ung man var i hänryckning till kl. 6 på morgonen. Hans mor och far, som stodo bredvid, voro förfärligt ängsliga för honom, då han blev så länge borta, men vi försäkrade hans mor om att ingen dog i detta tillstånd. Omkring fyrtio stannade kvar till kl. 6 för att se, vad Gud ville göra med honom. En annan ung man, som säkerligen var besatt av en ond ande, vilken inte gav honom någon ro, ropade och skrek om befrielse, så att vi måste bedja för honom. Allt blev uppenbarat i denna väldiga krafts närvaro.

Flera ledande metodistbröder voro närvarande, men ingen av dem tycktes taga anstöt. Guds Ande var så nära. Frälsningsofficeren gjorde en gång ett uppehåll, tog fram sin klocka ur västfickan, höll upp den för dem, som stodo honom närmast, och frågade efter tiden. (Han skulle nämligen resa med nattåget). Och då han hörde, att han hade en stund kvar, fortsatte han med sina halleluja-rop. Vid ett-tiden gick min hustru hem, men då hon vid tre-tiden ringde upp oss, svarade broder Åsen i telefonen och sade, att det gick härligt. Den natten blev också han andedöpt."

"Bymissionens söndagsskola hade sin söndagsskolfest på samma plats, och när de sista barnen gingo hem och vi för rimlighetens skull borde sluta, strömmade vuxet folk in i salen, som t ex den nu hänsovne broder Grimstvedt och flera andra hänsovna metodistpredikanter. Det blev en av de märkligaste nätter vi hade upplevat. Medan vi gingo runt julgranen och sjöngo, föll Guds Ande på en broder, så att han började sjunga i tungor. Flera själar blevo frälsta, och Guds barn ropade högt om Andens kraft. En gång var kraften över mig så mäktigt, att jag kände som om jag likt David ville dansa av fröjd. Jag rörde mig mellan alla de lösa stolarna utan att stöta omkull någon av dem, och detta med slutna ögon. Alla förstodo, att det var Herren som drev mig.

ranen

Den gamle, gode vaktmästaren i Möllergaten 20 skola vi alltid minnas med tacksamhet. Han lät oss hålla på och störde oss aldrig.

Så fortsatte det under hela jul- och nyårshelgen, och vi hade mäktiga möten på flera platser. Ingen gjorde oss någon förtret eller skrev om oss. Alla skolor hade ledigt, studenterna hade rest hem, och tidningsreferenterna togo det med ro under julhelgen, och vi hade lämnats i fred... Men så kom stormen!

"Under ett möte i Citypassagen fick en äldre herre andedopet med tungotal, just som vi lade händerna på honom. En lärarinna hörde en av de unga kvinnorna sjunga två sånger i Anden, en på engelska och en på tyska. Uttalet var alldeles perfekt. En dam hörde en man tala på flera språk, som hon kände till. Medan en annan man låg på golvet och talade i tungor, lade vi händerna på honom och bådo, att Herren skulle giva honom sångens gåva. Ögonblickligen började han sjunga på ett främmande tungomål med en vacker barytonstämma till sin Frälsares pris. Sedan talade han i tungor, profeterade och sjöng i Anden gång på gång.

Möten höllos också på dagen från kl. 10 f.m., i Torvgaten 7. Vi måste nämligen sluta med middagsbönemötena i Citypassagen, ty det kom bud från alla kontoren där, att vi störde dem. Och så sade den käre, nyligen hänsovne predikant Bot Nyborg: 'Jag brukar tala i Nordquelles lokal, och jag är säker på, att han inte har något emot att ni hålla era möten där.'

"Och så vände strömmen sig dit. Denna lokal blev som en Adullams grotta. Vi läsa i 1 Sam. 22:1-2, att alla som voro i nöd och trångmål, alla som ansattes av fordringsägare och alla missnöjda, slöto sig till David, och så blev han deras hövding. Där samlades vi nu om — Jesus. Folk av alla slag styrde sina steg till Tovgaten 7.

Text: GUNNO ANDERSSON

Och tiden var inne...

Det budskap som traditionellt förkunnas i samband med julen, är ett fantastiskt budskap, och ur många olika perspektiv möter oss där Guds underbara omsorg och omtanke om människors barn. Profetiorna i GT är talrika som talar om Messias, ja, själva bokens atmosfär är genomandad av hoppet om hans tillkommelse. Tre utsagor hos profeten Jesaja är viktiga i detta sammanhang.

Jes. 9:6:
"Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste."

7:14:
"Så skall då Herren själv giva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet Immanuel."

11:1:
"Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt."

Vi lägger märke till; *ett barn bliver oss fött, en son med namnet Immanuel: En telning.*

*

Den observante läsaren av bibeln har säkert noterat att av de fyra evangelierna har endast Matteus och Lukas skrivit om Jesu födelse. Det är också där vi möter de två släktregister som finns, som avser Jesus.

Hos Matteus kan vi läsa om Jesus som "Konungen av Juda". Därför kan du hos Matteus inte finna något om *människan Jesus*, såsom skattskrivning, omskärelse, reningsdagar eller bar-mitzva. Nej, istället handlar det om barnet som får motta hyllning från några astrologer från något österligt land, med guld, rökelse och myrra. Konungabarnet som räddas ifrån döden genom en gudomlig uppenbarelse och flyr till Egypten. (Matt. 2:15, Hos. 11:1) Konung Herodes blev gäckad av de vise männen, men hämnades brutalt genom att låta mörda alla gossebarn under två år runt omkring Jerusalem. (Se Matt. 2:16-18, Jer. 31:15) Först när Herodes den store var död återvände Jesus med sina föräldrar, men bosatte sig då i Nasaret i Galiléen. (Matt. 2:23)

Hos Lukas kan vi läsa om "Jesus som människa", om juden Jesus. Först möter oss det mirakulösa som händer med den enkla kvinnan Maria (hebr. Mirjam), när ängeln kommer till henne och förklarar att hon skall bli havande och bli moder åt den Högstes Son, därigenom att den helige Ande kommer över henne, och det heliga, som blir fött, kallas Guds Son. (Luk. 1:26-35) I samband med födelsen får vi veta det som är viktigt, just med tanke på människan Jesus.

*

Lukas beskriver tidpunkten för födelsen genom historiskt bevisbara personer, och den historiska första skattskrivningen i romarriket. Eftersom Jesus var jude, skulle han naturligtvis omskäras, och efter de i lagen föreskrivna reningsdagar (33) färdades familjen upp till Jerusalem, för att i templet bära fram offer till Herren, enligt lagens föreskrift. (Luk. 2:39) Och just på den dagen, i den stunden, kommer Hanna och Simeon dit, påskyndade av den helige Ande.

Dessutom är det intressant att se att Lukas nämner om Jesu bar-mitzva, dvs när Jesus blir upptagen i den judiska församlingen som vuxen och fick rätt att föreläsa i synagogorna och i templet. Allt detta är mycket viktigt för att Jesus skulle kunna hävda sin rätt som Messias, dvs rätten till Davids tron. Jesus kan genom släktregistret i Matteus visa sin legitima rätt genom sin juridiske fader Josef, vars släktled vi möter där. Det är nedåtgående via Salomo och David ner till Abraham. Jesus kan genom det biologiska, via sin moder Maria, visa på rätten genom David och hans son Natan ända till Adam och därmed till Gud.

*

Barnet som föddes fick namnet JESUS, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder. (Matt. 1:21-23) Ett barn är oss fött, och detta barn är, enligt änglarna, som visade sig för herdarna ute på marken, FRÄLSAREN och han är MESSIAS, HERREN.

Paulus säger i Gal. 4:4-5 följande: *"Men när tiden var fullbordad,* sände Gud sin Son, *född av kvinna,* och ställd under lagen, för att han skulle *friköpa dem som stod under lagen,* så att vi skulle få söners rätt."

Jesus lämnade himlens härlighet, och lät sig födas som människa, för att bli det offerlamm som Gud behövde för att kunna frälsa hela mänskligheten ifrån dess synder. Jesus blev sann Gud och sann människa för att du och jag skulle få möjlighet att uppleva ett sant barnaskap till Gud i himmelen och därtill uppleva det som varje människa och hela jorden behöver mest av allt; nämligen FRID.

Sverige på kollisionskurs med internationella konventioner om mänskliga fri- och rättigheter?

ARNE IMSEN
Apropå två jobsposter i juletid

Artikelförfattaren är som bekant grundare av den samfundsfria väckelsekristna Maranataförsamlingen i Stockholm och dess pastor och föreståndare sedan mer än ett kvarts sekel. Just nu är han åtalad av Stockholms Tingsrätt avdelning 17 för genuin kristen barmhärtighetstjänst, en religionsutövning som svensk åklagare för särskilda mål utan hänsyn till omständigheterna rubricerar som "Medhjälp till egenmäktighet med barn" och "Skyddande av brottsling" med yrkande om sex månaders fängelsestraff. Dom avkunnas den 17 dec d.å.

Nyantagna och oprövade paragrafer i brottsbalken med underställd dignitet tar rättskränkande över och examinerar bort de konstitutionella spärrar, som försäkrar medborgarna likhet inför lag, religionsfrihet och fri opinionsbildning utan samtidspräglade tillfälligheter och godtycke för att exempelvis såsom i det här fallet ragga fram publika pilotfall för att tillgodose statsmaktens behov att förstärka sin psykologiska krigföring mot alla former av civil olydnad med att statuera varnande exempel för obekväma medborgare med okuvlig rätts- och sanningslidelse.

DENNA DAG, tisdagen den 10 december då vår almanacka fäster uppmärksamheten på vördnadsvärda namnet Malin, är den internationella dagen för beaktande av de mänskliga fri- och rättigheterna. Det är dessutom högtidsdagen då Nobels fredspris under pomp och ståt utdelas till internationellt erkända notabiliteter inom litteratur och vetenskap i Oslo och Stockholm. Just denna dag offentligen präglad av festivitas antog Sveriges Riksdag en lag, som för svenska föräldrar bl a innebär ytterligare inskränkningar i medborgerliga fri- och rättigheter på familj- och föräldrarättens område. En träffpunkt i tiden som får tillfälligheterna att se ut som samordnade händelser. Ingreppet är i och för sig inte överraskande utan fastmer helt i linje med den sociallagstiftning, som gjort Sverige känt i stora delar av världen som förment progressiv etta i den nordiska liga med skyhögt antal statligt tvångsomhändertagna barn.

Nu är det skollagen, som på fundamentala punkter stöps om till statlig favör. Utan förnuft och hänsyn utmanövreras föräldrarnas direkta inflytande över undervisningssituationen med en förbryllande utradering av § 35 i skollagen ersatt av en omkonstruktion av paragrafens innehåll och lydelse samt omplacering till den nya lagens 10 kap. och 4 §.

SIGNALEN SOM initierade upptakten till denna omstuvning i skollagen med direkta återverkningar på den redan så skamfilade föräldrarätten har poänger värda att räddas ur glömskan. Hemundervisningen hamnade i hetluften då några troende föräldrar i slutet av sjuttiotalet uppenbarligen överraskande och oroväckande för skolmyndigheterna helt resolut tog egna initiativ för att praktisera hemundervisning enligt den nästan bortglömda 35 § i skollagen. Det är omkring 30 år sedan sist, då den dåtida uppståndelsen ledde fram till den paragraf, som var en klar seger för en orädd dalarektor med förnuft och civilkurage. Därför kom paragrafen att bära hans namn såsom Lex Alm. Departementschefen fann det klokast att efter alla stormiga turer förorda generös tillämpning av den paragraf som mer än andra markerade en klar gräns mot antidemokratiska tendenser i skolvärlden.

En majoritet av högsta domstolens ledamöter framhöll då att "mot bakgrunden av erfarenheter från länder, där en auktoritär statsmakt med alla medel varit verksam för att bibringa ungdomen en viss åskådning, förefaller det lämpligt, att i grundlagen i överensstämmelse med dansk rätt intages en bestämmelse om att vårdnashavare, som i hemmet eller annorstädes själv sörjer för att barnen för en utbildning väsentligen likvärdig med grunskolans, ej är skyldig att låta barnen undervisas i allmän skola". "Denna skolfrihet", hävdade samtidigt Svea Hovrätt, "bör vara skyddad. Detta bör framgå klarare av lagtext och motiv än vad nu är fallet". Det var då det!

F d skolminister Birgit Rodhe inspekterar hemundervisningen hos Agneta Orellana med eleverna Joel och Nano.

I SLUTET AV SJUTTIOTALET däremot såg en socialdemokratisk skolpolitiker chansen och grep det gyllne tillfället för en meriterande samhällsnyttig bragd, som formade sig till ett verbalt korståg mot en kristen minoritet mer än ett trovärdigt försök att på verkligt allvar förbättra de aktuella barnens rättigheter till allsidig undervisning. Laddad med slogans, tidningsartiklar och massmedia av den utpekade ledaren för de förmenta maranataskolorna avlossade han sina intensiva salvor mot det han presenterade från riksdagens talarstol såsom sabotage mot lagar och förordningar och med hemundervisning som kamouflage för en verksamhet som enligt honom egentligen var en privatskola och därför skulle vara godkänd. Hans rigorösa skäl dementeras bevisligen kraftfullt av paragrafens åldriga ursprung och historia ända fram till vår egen tid. Ett kort citat ur Fribaptistsamfundets jubileumsbok 100 år ger konkretion åt påståendet.

Det är minst sju decennier sedan dessa rader sattes på pränt: "Då ett skolråd tillstyrkt enskild skola, står den sedan under skolrådets tillsyn och kan även, likt andra distriktets skolor, inspekteras av folkskoleinspektören. Ett annat sätt att erhålla rättighet till enskild undervisning för sina barn är att hos skolrådet begära hemundervisning för sina skolpliktiga barn. Ha flera fäder begärt och erhållit sådan tillåtelse, kunna de sedan sluta sig samman om en lärare eller lärarinna för barnen. Undervisningen går då ej under namn av skola och står i så fall ej under skolrådets kontroll."

Med sina grötmyndiga brösttoner och enkla frågor till dåvarande borgliga skolministern lyckades parlamentarikern emellertid med fusket att teckna en vrångbild som premiss för sina infama frågor, en verkningseld med passionerade krav om snabba, entydiga och effektiva åtgärder mot samhällsfarliga företeelser av detta slag.

PARENTETISKT KAN DET vara på sin plats med en koppling till Stockholms tingsrätt i samband med den mycket märkliga rättegång då man medvetet och aktivt ignorerade de åtalades konstitutionella rättsskydd med brottsbalkens hjälp och åklagaren stämplade den genuint kristna barmhärtighetstjänsten som sabotage i sin dramatiska och effektsökande slutplädering. Rättegången slutade i ett processuellt fiasko. Den huvudåtalade berövades sin personliga möjlighet till mottalan. Med brottsrubricering och stämpling söker man slipat och avsvärjande samtidigt dölja den kvalificerade och offentligt sanktionerade religions- och personförföljelsen. De drabbade har emellertid genomskådat och avslöjat spelet och är beredda att bära martyriet utan kryperi eller böner om ursäkt.

VI ÅTERVÄNDER till den aktuella riksdagsinterventionen och konstaterar att den borgerliga skolministern med kyrklig förankring var mycket tacksam för det välfunna tipset. Initiativet kom som på beställning och rullade igång den snabbutredning som nu några år senare lett fram till den skollag riksdagen diskret och utan publicistisk uppmärksamhet antog den 10 december i år.

Rikspolitikerna fick massmedialt propagandastöd av en tidningsfixerad byrådirektör på riksorganet skolöverstyrelsen. Kort och beslutsamt avfärdades undervisningsprojektet med en generell idiotförklaring. "Skolor kan inte startas av vilka galningar som helst", varför denna "underliga företeelse" med inslag av förbjuden aga förvisso måste lagstiftas bort, naturligtivs med hänsyn till allmän vedertagen omsorg om barnen.

ALLT VERKAR omotiverat och långsökt. Men då man grundligt studerat propositionens förarbeten, departementschefens uttalanden och paragrafens nykonstruktion,

forts. sid. 44

Midnattsropet

Omslagsbild: Föräldralösa barn på Filippinerna.
Foto: Mia Dale.
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

25 år

Tillbakablick

För att komma in i ett sant församlingsliv måste man födas på nytt — på samma sätt som man föds in i Guds rike.

Det gör oss okänskliga för opinionssvängningar, publiksiffror eller statistik.

Ambitionen är inte att få många medlemmar i verksamheten utan att få vara med i en urkristen församlingsgemenskap som fungerar — inte som organisation utan som organism.

Då vi började de fria mötena för några tiotal år sedan, var det ett uttryck för vår önskan att nå fram till ett urkristet församlingsideal. Vi ville se Apostlagärningarna i konkret funktion.

De speciella frågor som vi under själva initialskedet ansåg helt avgörande, var att vi ville komma bort ifrån ett stereotypt, formalistiskt och livlöst gudstjänstliv. Förkyrkligandet fann vi nästan outhärdligt. Personligen förklarade jag att vi måste komma bort ifrån allt akademiskt och professionellt och återvända till det ursprungliga, hjärtliga och äkta gudstjänstliv som möter oss i Apostlagärningarna.

På den tiden var det otänkbart att man använde sig av elektriska gitarrer eller att man klappade i händerna.

Handklappningen betraktades som ett uttryck för lössläppthet. Man menade att det hörde hemma i en helt annan miljö. Ett exempel på det var när en av pingströ-

och framtidsvision

Man måste konstatera att den här situationen led människorna av framförallt de unga. Så monotona och innehållslösa gudstjänster som saknade all tillstymmelse till dramatik, skapade ett märkligt vakuum. Det var då någonting hände, som om någonting gått sönder. Plötsligt upptäckte människorna att de måste komma loss och började prisa Gud i lovsång och vittnesbörd. De kände att de måste få leva ut sitt gudomliga överflöd som de hade fått.

Vi började mötena i Örebro, och det var en väldigt spännande tid. Det fanns ett uppdämt behov av en enorm storleksordning, därför att överallt brottades man med väckelseproblemet. Man försökte ändra på förhållandena genom att införa nya mötesprogram. I Örebro t ex startade man i Elimförsamlingen någonting man kallade Ungdomens kväll. Mötena sändes i Sveriges Radio vid åtskilliga tillfällen. Det ledde till att situationen förändrades under åtminstone en övergångstid. Men det varade inte så länge utan snart tömdes verksamheten på sitt innehåll och entusiasmen ebbade ut.

Vissa andra religiösa fenomen knackade emellertid på kristenhetens dörr i Skandinavien. Det var 50-talets botväckelse som bröt fram och den därpå följande Latter-Rain-väckelsen. Gång på gång skakades det religiösa etablissemanget därför att människorna bar på en sådan djup längtan efter något nytt. Det var länge uppdämda behov, som dessa väckelserörelser således mötte, och alla har haft betydelse.

När vi började mötena i Örebro var det en sak som på ett alldeles särskilt sätt dominerade gemenskapen. Det var bibelstudierna. Vi hade flera bibelstudier än väckelsemöten. Denna bibelförkunnelse samlade framför allt många äldre vänner, som kom ifrån alla religiösa sammanhang. De var trött på allt stelbent gudstjänstliv och längtade efter att få lyssna till Guds ords predikan. Vanligtvis var det alldeles överfullt på mötena. Det var som om själva gemenskapen genom denna metodiska bibelläsning skapade en laddning som när som helst kunde explodera. Och det skedde också på ett förunderligt vis, långt utöver det vi kunde ana. Då denna jordbävningslika explosion ägde rum, hade vi plötsligt stora skaror på våra möten.

Jag kommer aldrig att glömma friluftsmötena i Örebro. Vi samlades hundratals och åter hundratals människor. Om man jämför de friluftsmöten som vi hade då och de vi har nu med avseende på entusiasm, engagemang och direktgående budskap, måste man konstatera att det var en väldig kvalitetsskillnad. Det fanns en skicklighet som inte hade med mänsklig organisationsförmåga att göra. Framför jättebanderoller med texten "Jesus Kristus är densamme" eller "Jesus lever", ställde vi oss mitt i folkströmmen och hade möte. Nästa steg var att vi hyrde Folkets hus, och samlade bortåt 700 personer, mestadels ungdom.

Under tiden hade det dock skett någonting. En märklig förändring i själva församlingsstrukturen hade inträffat. Vad som hände har jag funderat mycket på. Idag kan jag förklara, vad jag då inte förstod. Alla som tidigare hade samlats i Svenska Frälsningsarméns lokal, som vi hyrde, för att lyssna till förkunnelsen hade nämligen plötsligt uteblivit, inte alla men de flesta. De äldre, fromma och mycket fina människorna var borta. De hade blivit störda av ungdomarnas uppträdande och av deras brist på möteskultur. De tyckte dessutom att dessa nyfrälsta inte var tillräckligt helgade. De menade att den frälsning som de varit med om var av en annan kvalitet, än det de själva varit med om när de var yngre.

Med de nya människorna i församlingen kom en väldigt enkel frälsningsförkunnelse som fick de gamla kristna att känna sig ställda åt sidan. De upplevde förkunnelsen ytlig och förflackad. När vi inbjöd människorna till frälsning, satt de bara och tittade. De hade fått Guds ord predikat för sig men hade ingen förmåga att bedja, vittna eller söka upp människorna i bänkarna. Vi hade hundratals inom hörhåll, men de hade inget att förmedla. Det var en chockupplevelse.

Utvecklingen ledde till att vi hamnade i en konflikt som blev rätt allvarlig. Den tog sig uttryck i kuppliknande överfall. Jag minns en sommar, då jag under semestern nåddes av rapporterna om att äldstebröderna beslutat sig för en djupgående upprensning i församlingen. Det skedde vid ett tillfälle då några systrar, som kom till mötet, gick upp på sångarestraden utan att ha hatt på huvudet. De hade tidigare fått tillsägelse av äldstebröderna att de inte fick vara med och sjunga utan att bära något på huvudet. När de i alla fall gick upp gick alla äldstebröder ner. De gick in i ett sidorum och hade överläggning om hur de skulle göra. Så enades man om att lämna mötet — som en protest mot den bristande helgelsen.

Vi kallade oss ju Örebro fria församling. För att åstadkomma maximal förvirring och möjligen locka syskonen att följa med ut, startade de därefter egna möten och annonserade dem under namnet Fria

relsens mest kända sångledare i 60-talets början skickade ett brev till alla sångare och musikanter som skulle till sommarkonferensen i Nyhem. Han lät meddela att de som skulle delta med musik definitivt inte fick ta med sig några former av elektriska musikinstrument utan bara akustiska.

En annan sak vi vände oss emot var de vi ansåg vara välregisserade teatraliska sammankomster ledda av en mötesledare som med stark hand ingrep mot alla spontana yttringar. Om någon blev extra salig, hotade man med att ta upp en sång. Man sjöng helt enkelt bort alla spontana yttringar. Om någon ville profetera var det lika omöjligt. Man hade sina mötesmallar och utanför dem fick man inte gå. Det fanns givetvis lokala varianter men vad jag talar om var den trend som härskade i svenskt frikyrkoliv i skarven mellan 50-60-talet.

forts. sid. 34

Visionära Mias första möte med Filippinerna:

— Gud, har du tänkt a

Filippinerna är ett katolskt land med ett starkt muslimskt inslag. 50 miljoner människor bor utspridda på många öar. Huvudstaden är Manila. Förutom att det finns många olika stamspråk talas *tagalog,* ett asiatiskt språk, över hela området.

Till detta avlägsna och spännande örike kallade Gud Mia och Dan, som nu står i begrepp att resa dit. Mia har redan varit där och förberett arbetet som handlar om ett barnhemsprojekt. Dan som kommer från ett östland hade svårare att få sina utresepapper färdiga och kunde inte vara med. Nu sitter de i Sverige och väntar på att papperskvarnen ska mala färdigt så att de kan få resa dit tillsammans. Att Dan överhuvudtaget kunnat resa ut från sitt land är ett mirakel och svar på många människors böner berättar de.

— Jag fick ge upp mitt medborgarskap för att få tillåtelse att resa ut. Det känns inte lätt att lämna föräldrar och syskon kvar där och inte veta om man får se dem mera.

— Men jag hoppas och tror att det ska lösas för dem senare så att de kan komma efter, säger Dan.

Ville göra något för barnen

I flera år hade Dan känt att han ville arbeta i tredje världen — han ville göra en insats för dem som har det svårt. Han tänkte då först och främst på barnen och önskade att han skulle kunna göra något för dem. Men hur skulle det kunna realiseras — det var omöjligt — ansåg han då. Mia kommer från helt andra förhållanden. Hon är svenska född i Australien där hennes föräldrar var missionärer i 16 år. Arbetet växte och efter den här tiden hade de gjort sig själva överflödiga och kom för första gången på dessa år hem till Sverige. "Jag skulle vilja sätta skygglappar på mina barns ögon," sa Mias far när de återvänt till Sverige och mötts av en slags omvänd kulturchock.

Under många år hade Mias mamma bett mycket för de fångna i öst, hon hade en speciell vision om dessa länder och ville göra något för dem.

Det blev upptakten till att familjen började resa i olika östländer. De inköpte tryckpress och allt som behövdes för att trycka biblar och annat material, men tvingades av de svenska myndigheterna att stationera sig i England och senare i USA då skattetrycket i Sverige var alltför hårt och man tänkte beslagta pressarna. Den typen av ideellt arbete som man ägnade sig åt i det tryckeriet förstod sig tyvärr inte myndigheterna på.

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Mia, 22 år och nyutbildad barnpsykolog hade en vision om ett barnhem. Ensam reste hon till Filippinerna för att förbereda det....

Dan, 35 år och ingenjör hade en önskan att göra en insats i tredje världen. Han kommer från ett land i öst och hade inte stora förhoppningar att komma därifrån.

Mia från väst, och Dan från öst möttes. Tillsammans ska de nu förverkliga sin vision på Filippinerna. Läs deras spännande historia.

tt jag ska bo så här?

Bibelsmuggling

Mia var 12 år när hon första gången följde med sina föräldrar på en sådan resa. Och 14 år gammal reste hon alldeles ensam med biblar och annan litteratur till olika adresser i ett Östland.

1980 — då Mia var 17 år — träffades Mia och Dan och började brevväxla. Ganska snart bestämde de sig att gifta sig. Dvs Dan bestämde sig snabbt och Mia funderade inte heller så länge innan hon sa ja, även om hon till att börja med blev lite konfunderad. Det var minsann inget västerländskt sätt att fria inte....

De bestämde sig i alla fall för att gifta sig snart.

— Men vi hade saker som vi måste lära oss — jag på mitt håll och Dan på sitt, säger Mia.

De fick inte tillstånd att gifta sig — än mindre något utresetillstånd för Dan. Tiden gick och Mia reste för att hälsa på Dan. Naturligtvis hade hon biblar och annan litteratur med sig och den här gången reste hon tillsammans med en grupp andra människor. De blev fast och biblarna beslagtogs. När officerarna förstod vem Mia var sa de: "Vi önskade att få tag i din far, men som hans dotter kan du få den behandling han skulle fått". Alla förhördes givetvis, men den man intresserade sig mest för var Mia. Under några dagar blev hon utsatt för den mest förnedrande behandling — våldtagen, torterad och förödmjukad.

— Det var en fruktansvärd upplevelse. Jag började tvivla och anklaga Gud: Varför kunde detta hända mig, när jag tjänade honom? Var det så då ville jag verkligen inte vara Guds tjänare!

Ge Gud en chans till

— Det gick en tid då jag inte ens öppnade bibeln — det var som dött inom mig. Min mor talade med mig och förmådde mig " att ge Gud en chans till och inte låta djävulen få övertaget" som hon sa. Jag öppnade bibeln och slog upp Jak. 1 där det står att om man brister i vishet kan man utbedja sig sådan av Gud.

— När jag satt och läste hände något inom mig. Den höga mur som varit mellan mig och Gud försvann. Det var som att börja om igen. Hela den här tiden hade jag plågats av mardrömmar, men nu sov jag ostört för första gången efter min skräckupplevelse.

Gud helade Mia, utplånade alla plågsamma minnen och gav henne en ny förtröstan till Gud. Inte bara det, han la Filippinerna på hennes hjärta. Mia hade flera år tidigare haft en vision om ett barnhem men vid det tillfället trodde hon att det handlade om Frankrike.

Barnhem

— Jag hade drömt om ett vitt hus, väldigt enkelt och utanför huset stod en kö av barn klädda i trasor.

— Varför går de inte in? tänkte jag. Då upplevde jag på något sätt att det var jag som hade nyckeln till huset och måste låsa upp för att barnen skulle komma in.

— Men nu började jag bedja för Filippinerna. Jag talade om behoven där och uppmanade människor att satsa för att göra något där. Då förstod jag inte att Gud ville att jag skulle resa dit.

— En dag sa jag bara — det var som en plötslig tanke slagit mig — "Gud vill du att JAG skall åka dit?... I så fall säger jag ja."

— Och så glad som jag blev då jag sagt ja tror jag aldrig att jag varit. Det var som en underbar lycka fyllde mig och nu upplevde jag verkligen hopp inför framtiden.

Mia reste till Filippinerna. Utan att ha några pengar beställde hon biljett till ett visst datum. Gud hade ju kallat henne och då måste han ju ta hand om henne. Ingen skulle behöva göra narr

forts. sid. 37

...atmosfär som också förtätades av sällhet genom mammas andliga vissång till luta.

ARNE IMSEN vid sin mammas

Hennes lycka utan att förva

Luciadagen har gjort sin entré med snömodd och milt vinterväder. Marken utanför sjukhusfönstret där jag står är klädd i vitt och gnistrar som kristaller i solskenet. Jag skådar ut mot de avlövade och vinterklädda grenverken fjättrade i isklätt frostgrepp. Solen har nått sin höjdpunkt, men dess värme når trots generösa ansatser, på grund av allt för lång distans mellan himlakropparna, inte upp till snöns smältgrad. Händelsen, platsen och tiden leder tankarna bakåt i det okända fastän allt just nu egentligen kretsar omkring den 84-åriga ihopsjunkna kvinnan, som fått sin sjuksäng placerad i det kakelprydda undersökningsrum, där kirurgiska avdelningen på Akers sjukhus i Oslo vårdar henne. Kvinnan med den silverklara hjässan är spänd och medvetslös. Hon befinner sig helt tydligt i det okända gränslandet mellan liv och död. Den fysiska livskraften har förlorat sitt övertag. Kroppsorganen sviktar och mäktar inte längre fullgöra de funktioner, som under många år beviljat henne en enastående kapacitet och vitalitet under en mödosam, växlingsrik och lång arbetsdag.

Mer än fem decennier tidigare under en ekonomisk kristid med otrygghet och social oro som ångestskapande kännetecken, var samma kvinna patient på samma sjukhus. *Där* och *då* föddes jag in i den världsomfattande depression, som egentligen aldrig riktigt tvingats tillbaka med politik, teknik och humanism. En höstdag i oktober innan decenniets första mörkerår ännu hunnit kasta sina sista skuggor, lyckliggjordes den lilla familjen med en pojke, den tredje i syskonraden.

Det är alltså min och övriga sju systrars mamma, som nu nått fram till det slut vi alla visste måste komma, men som trots alla medicinska indikationer om det oundvikliga och nära förestående ter sig så ofattbart och overkligt. Cirkeln sluter sig för ett spännande och märkligt livsöde, på Akers sjukhus, endast elva dagar innan mammas åttiofyraårs-dag. Oktober 1930 och december 1985 start- och slutpunkt för två generationer. Däremellan har händelserna avlöst varandra i en omväxlande och understundom omvälvande process, som verkar motstridig, svårtillgänglig och helt obeskrivlig i alla sina skiftande faser.

Stovner, Gran och åter Stovner under svåra fredsår och onda krigstider och sedan Årjäng, Kil, Hägersten, Narvik och åter igen det Stovner, som sedan aldrig mer övergavs. Där fanns nämligen det lilla tvåvåningshuset Gud hade gett som stationär hemvist. Den mörkblonda kvinnan från en värmländsk skogsbygd bar med sig hämmande känslor av mindervärde, ärrande komplex samtidens tabun hade ritat in i hennes medvetande under barn- och ungdomstid. Faderskapet förblev periodvis under hela hennes liv hennes olösta problem. Hon hade inget tillfredsställande svar på sin egen begynnelse men hade fått nåd och funnit en frid som dämpade och besegrade tärande oro.

I Oslo mötte hon i 20-årsåldern på ett hem för pojkar den något yngre snickarlärling som skulle bli hennes make. Men partiet var inte helt okomplicerat och störningsfritt. De två unga var på många sätt varandras kontraster. Den unge mannen var en mångfrestare med omättlig livsaptit, alldeles för ysterför den stillsamma och allvarliga bondflicka det tog lång tid att erövra. De fann emellertid varandra så småningom vid botbänken, som restes såsom ett altare de sedan aldrig övergav i ett rikt äktenskap som gav dem åtta barn.

Ovanligt rikt rustad på många områden gick Signe Maria in i sina uppgifter som maka, mor, evangelist och medmänniska. Hon var en kökets mästarinna, som åstadkom under med sin matkonst. Hon sydde, lappade, stickade, virkade, bakade, bar vatten, högg ved, tvättade, eldade, skötte höns, svin och kreatur m m med samma idoghet sent och tidigt. Trädgårds-, potatis-, frukt-, grönsaks-, sädes- och blomsterodling ingick i hennes späckade arbetsprogram. Det är mer än en gåta att hon hann med allt, med den grundlighet hon genomförde sitt mångskiftande dagsverk. Hon sjöng, spelade och bad ensam, tillsammans med oss barn eller i gudstjänster till väckelse, tröst och uppmuntran. Hon förmanade, tuktade och vägledde utan förebråelse ord eller tonfall. Hon var i sanning en benådad kvinna med en sällsynt och sällsam förmåga att dela med sig av allt det hon hade fått och skapade. Hennes stora lycka var inte att ha och äga utan att ge, tjäna och hugsvala, därtill fostrad som vetgirig lärjunge i Andens och Livets skola. Hon älskade man, barn, nådessyskon, tafatta och hjälplösa, grannar, vänner och fiender, och denna hennes kärlek fann uttrycksmedel, hittade vägar till och hann med allt och alla, blommor, djur och människor på ett häpnadsväckande sätt. I minnet dröjde hon kvar på platser och hos vänner som hon geografiskt hade lämnat och flyttat ifrån och sökte sig vidare till nya områden med nya kontakter för förbön, tillbedjan och tacksägelse.

Med sin luta, Bibel och Korsets Seier vandrade hon i yngre år milvis för att besöka någon sjuk, åldrig eller ensamstående för att vittna, sjunga och bedja. Hennes högsta mål var själavinnarens och själavårdarens. Hon drog iväg med hela barnaskaran till församlingens möten och högtider, och ordnade själv söndagsskola för ortens barn i sitt eget kök, där flera tiotal barn fick syn på den Kristusbild hon på barns sätt så levande målade för dem.

ödsbädd

var icke att ha och äga lta för att ge och tjäna

Hennes gästvänlighet kom alla till del men hon visade därutöver en alldeles speciell respekt och känsla för Herrens vittnen. Med sympati och välvilja tog hon emot dem, dukade fram det bästa huset förmådde och beredde dem det bästa viloläger.

Då barnen undan för undan lämnade hemmet fick hon lite välbehövlig tid med sig själv med en materiell standard hon egentligen aldrig krävde men som förunnades henne som en tacksamhetens skänk för allt vad hon hade uträttat under sina många aktiva årtionden. Men hon slog sig aldrig till ro utan fortsatte sitt kärleksverk i den gemenskap hon satte så högt. Fortfarande räckte hon också till för Betel och Stovner, och reste med inspiration, entusiasm och stora förväntningar till Maranatafolkets sommarkonferenser i Sverige, där hennes röst ofta hördes i tungotal, uttydning, vittnesbörd och sång. Hon berikade konferenserna med sin blotta närvaro. Hennes tankar var ofta hos de små skolbarnen i Santo Domingo och hon följde barnbarnet Noomis och hennes mans missionsarbete i norra Afrika med outtröttligt intresse. Regelbundet gick hennes missionsoffer till dessa fjärran länder.

I det sista telefonsamtalet jag hade med mamma förklarade hon att hon samlat ihop en gåva till barnen i fattigkvarteren i Herrera. Aktiv, välorienterad och à jour studerade hon dagstidningar och läste sida upp och sida ned Korsets Seier, Midnattsropet och Pilgrimen. Sångkassetterna som bar våra namn var en del av hennes dagliga uppbyggelse och hon spridde dem med värme. Inte alla i hennes omgivning förstod henne alltid, men hon fördömde själv ingen utan visade sin tacksamhet mot dem vars hjälp hon mot slutet blev alltmer beroende utav. Kunniga döttrar gav henne kärleksfull vård och trygghet. Den omvårdnaden blev ännu mer omfattande då en utomordentligt beredvillig personal av läkare, sjuksköterskor och biträden på kir.avd.3 på Akers sjukhus gjorde sitt bästa för att vårda och underlätta under vistelsen på sjukhuset, allt utan några avigsidor.

Ytligt sett verkar mycket annat i familjens liv vara ett meningslöst virrvarr utan någon sammanhållande enhet. Men sönderfallet är en talande paradox, ty våra enskilda öden är på något outgrundligt sätt sammanlänkade med brännpunkt i två så helt olika personligheter, som smälte samman fullständigt i en överjordisk lycka och ständigt i allt strävade framåt mot det osynliga och bortomliggande. Det var den gemensamma tron som förenade och bar i denna sfär av kontraster. Det kunde stundom ge intryck av att dessa strävsamma makar, pappa och mamma, med sina absoluta renlevnadskrav i all sin stränga fromhet var efterblivna och verklighetsfrämmande, då de i all sin enkelhet i verkligheten var världsfrånvända och förutseende. Det fanns på en och samma gång ro, ljuvlig vila, eskatalogiska visioner och spänning med pietistisk strid och dramatik i deras fundamentalistiska bibeltro, ständigt närvarande i vår förunderligt okomplicerade vardag. Genom denna naiva gudstro, kunskap och rika erfarenhet blev de livskonstnärer med konungsligt kuriruppdrag alltid redo att assistera hjälpsökande och bekymrade.

Tänk vad priviligierad den syskonskara är som har sett dem och deras Gud fungera tillsammans i trångboddhet, fattigdom, arbete, fest och gudstjänst, i helg och söcken. De dystra elakartade och ondskefulla konfrontationerna finns med i den lilla stugan med de många temperamentsfulla och stolta familjemedlemmarna under brist- och nöddagar. För utomstående kunde naturligtvis allt detta verka kaotiskt och för oss enerverande med negativa följder. Men så är inte fallet, ty alla dess stormar och kontroverser var trots röstläge, gester och åthävor endast ytliga bränningar, vilka inte förmådde tränga ned i den djupa underström av frid, där vi alla alltid återförenades med älskliga föräldrar och deras barmhärtige och förlåtande Gud. Det var för övrigt helt omöjligt att konservera det onda i en atmosfär som också förtätades av sällhet genom mammas andliga vissång till luta och pappas genomträngande böner. Hans humor och pojklynne fick ofta sina spirituella glädjeutbrott i denna av så många motsatser sammansatta miljö.

Med sin aktningsvärda levnadsvisdom framstår mina föräldrar för mig såsom mångfasetterade och helgjutna personligheter. De var exempelvis minst lika goda och kärleksfulla, då de för vår skull fann det absolut nödvändigt med en kännbar tillrättavisning endast en riskvist förmår. Det satte naturligtvis sina tydliga spår, men misshandel existerade inte i deras föreställningsvärld även om agan var smärtsam. Vedergällning, hämnd eller oförlösta aggressioner är termer som inte existerade i deras ordförråd och ännu mindre såsom urladdningar i deras fostrargärning. Så långt det överhuvudtaget är mänskligt möjligt bevisade de oss i allt det de företog sig osjälvisk och kärleksfull omtanke. Vi agades men misshandlades aldrig. Vi placerades nu och då i skamvrån men utsattes aldrig för någon form av kränkande behandling. Deras sinnelag förbjöd destruktiva reaktioner i det dagliga umgänget med barnen.

Det dagliga livet avgränsades för oss alla av fasta utgångs- och orienteringspunkter. De var inte många och inte speciellt märkvärdiga, men de ansågs var nödvändiga, beskyddande och vägledande. Genom sin begränsning och enkelriktade trafik angav de en kurs och ett vägval utan stora och många chanser till vidlyftiga irrfärder i främmande och outforskat ungdomslandskap. Jag vet inte ens om mamma och pappa visste någonting om fri fostran eller pluralism, och jag är benägen att betrakta det som en tillgång, som för oss känns såsom ett mycket värdefullt privilegium, eftersom vi därigenom aldrig drabbades av några moderna experiment för uppfostran.

I vår tillvaro lades en helt annan grund för tillväxt, bildning och daning under omsorgsfulla förberedelser för det vuxna livet, där våra föräldrar på en och samma gång var pedagoger och ideal. Våra olika utvecklingsstadier på vägen fram inramades utan undantag och avbrott av hemmet, skola och arbetsplats, Betel och Filadelfia med föräldrarna som uppfostrande auktoriteter.

Utan dagstidning, veckotidning, radio, TV och modern komfort levde vi vårt liv opåverkade av reklam och kommersialism. Men med dessa negationer som förutsättning utvecklades det i hemmet en kreativitet inom många kultur- och livsområden som förunnas endast ett fåtal i vår tid. Allt detta var ett logiskt resultat av gudfruktiga och kloka föräldrar och syskonskarans storlek. Vi var alltid meningsfullt sysselsatta i lek och arbete för fysisk, emotionell och intellektuell träning, där nyttomotivet hade stimulerande dominans.

forts. sid. 46

Foto: THOMMY JACOBSSON

Vi firar Jesu födelsedag!

Linda är nio år. Hon tycker om att spela och sjunga. Och så här till jul stöper hon ljus tillsammans med de andra barnen i storfamiljen. Sen ska de sälja dem och ge pengarna till barnen i en skola i Santo Domingo.

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Linda Liebsch är nio år och bor i Bromma utanför Stockholm. Hon har en röd klänning på sig och det långa, vitblonda håret är utsläppt. Tillsammans med sina kamrater Rakel och Rebecka sitter hon och fnittrar och pratar lite hemligheter.

Deras stora intresse är att spela och sjunga. Och göra egna sånger.

Du har skrivit många sånger själv, eller hur?

— Joo..

Hur många?

— Det kommer jag inte ihåg. Hon skriver inte alltid upp dem, men brukar komma ihåg dem ändå. Här är en sång som Linda gjort och som hon brukar sjunga för sig själv:

Jesus gett mig livet,
Jag tackar dig min Gud
Jag tackar dig min Gud.
Jesus gett mig livet
Jag tackar dig min Gud.

Så fortsätter det med samma omkväde i sju versar till:

Jesus har skapat blommorna, fiskarna, fåglarna, stjärnorna, far och mor, syster och bror, dig och mig....

Du sjunger på mötena ibland också?

- Jo, men då sjunger jag inte dom sångerna som jag skrivit.

Vad gör du mera?

— Ritar, målar och leker med mina dockor. (Efter en liten paus)

— Men du får inte tala om att jag leker med dockor. Då retar dom mig.

Men jag vet ju att dina kamrater också leker med dockor?

— Jo, det gör dom ju, kommer det lite fundersamt.

Och då kan det väl inte göra så mycket om vi får reda på att Linda tycker om att leka med dockor. Ibland i alla fall.

Du spelar gitarr och piano? Vem har lärt dig?

Gitarr har Susanne lärt mig lite. Sen har jag lärt mig själv.

Och piano?

— Det ska Christina lära mig. Idag ska vi börja säger, Linda lyckligt och dansar omkring lite med blossande kinder.

Men du spelar ju lite har jag hört?

— Ja, det är inte så svårt. Man bara lyssnar och ser efter om det går bra till sången. Och så spelar man

Så nu vet vi det, vi mindre musikaliska som inte riktigt finner det så enkelt.

Tror du på Jesus?

— Ja, det är klart.

Är du frälst?

— Jaha, kommer det bestämt från Linda som verkar förvånad över en sådan fråga.

Linda går i Pilgrimsskolan. Lärare är Agneta och ibland mamma, säger Linda.

Vad är roligast i skolan?

— Matte kommer det tveklöst och lite överraskande från den musikintresserade Linda.

Nu är det snart jul. Vad ska du göra då?

Det vet jag inte.

Vet du varför vi firar jul?

(Efter en liten paus) — För att fira Jesu födelsedag...

Jag vet att barnen där du bor håller på att stöpa ljus? Varför det?

— Vi ska sälja ljusen och ge pengarna till barnen i Santo Domingo.

Hur kom ni på det?

— Det var mamma som hittade på det. Vi har gjort flera olika ljus.

— Vi kunde sälja dem utanför Brosalen efter mötena. Och man kan ju ha kakor också.

— Jag vet inte riktigt hur vi gör — kanske står på torget också.

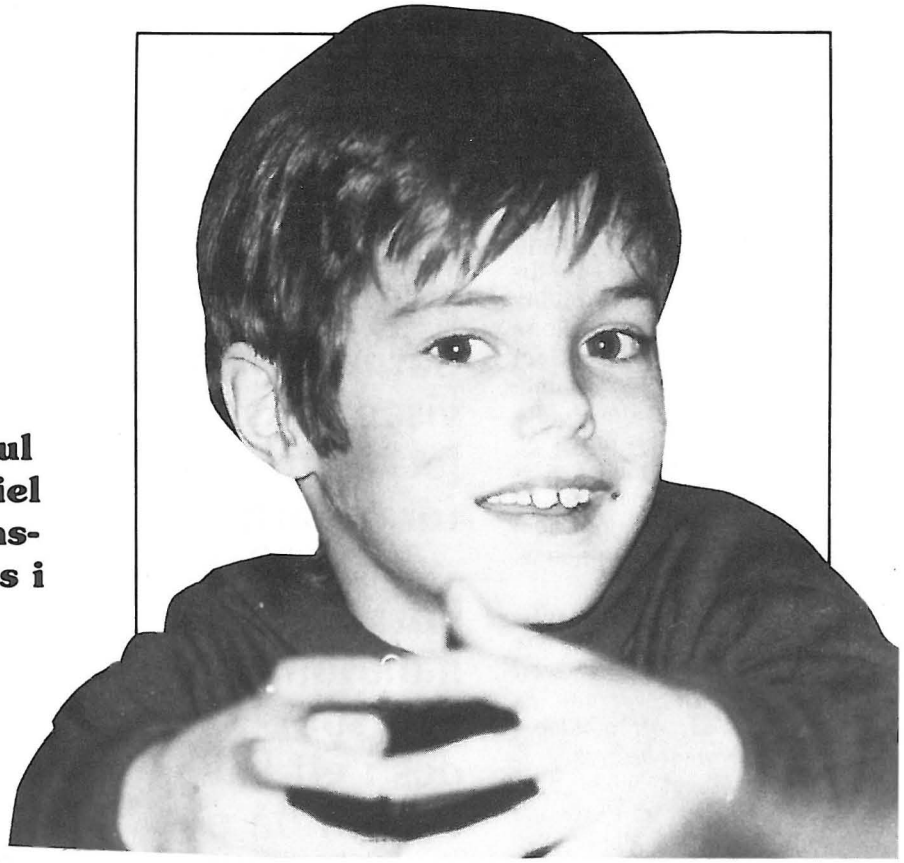
Vad kostar ljusen?

Fem kronor. Och de som blir hemskt fina kanske kostar tio kronor.

Och där avslutar vi pratstunden med Linda. Tillsammans med sina kamrater vill hon vara med och hjälpa barnen i Santo Domingo. Och det där med att stöpa ljus och sälja var väl en bra idé så här till jul, eller hur?

Andra har hittat på annat att göra för att hjälpa till, men alla barnen i Pilgrimsskolan har gjort olika saker för att stödja arbetet med barnen i Santo Domingo.

Daniel hade änglavakt

Det höll på att bli en sorgens jul för familjen Blom. 8-årige Daniel blev påkörd av en bil. Ambulansfärd till sjukhuset. Pojken lades i respirator, då andningen inte fungerade bra.
Läkarna kunde inte ge mycket hopp.

Idag, tre veckor senare är Daniel helt frisk. De fick sin pojke tillbaka till livet. Den största gåva de kunde få.

Radio Maranata gjorde intervjun med Peder Blom och hans son Daniel.

MR förmedlar den i förkortat skick.

Foto: THOMMY JACOBSSON

Det finns en barnslig glädje som på ett speciellt sätt visar sig vid jultiden. Den glädjen har en del med spända förväntningar att göra. Man ser fram emot julaftonen för att man då ska dela ut och få julklappar.

Men julen betyder naturligtvis mycket mera och jag tror faktiskt att barnen har en utomordentlig förmåga att fatta innebörden av detta. Man lägger märke till barnens sätt att uttrycka sin glädje i sång, i bön och på annat vis. Det finns en äkthet som inte vuxna har och en renhet som de vuxna inte kan prestera. Då barnen uttalar sig enkelt och naivt om julens innehåll ser det faktiskt ut som om barnen på ett naturligt sätt fattat julens budskap. Namnet Jesus — Guds son verkar vara ganska självklart hos barn på ett mera okonstlat sätt än vad det kan bli hos äldre människor då de försöker prestera någon typ av religiös fromhet.

Daniel Blom, åtta år har i dag verkligen anledning att vara glad. Hela familjen; föräldrarna Peder och Solfrid Blom och de tre bröderna är väldigt glada. De har fått den största present som överhuvudtaget kan ges en människa. Daniel har faktiskt mött Jesus på ett påtagligt sätt.

Du går ju i Pilgrimsskolan, har hemundervisning tillsammans med andra barn. Men för en tid sedan blev det ett avbrott i undervisningen och i hela dagsrytmen på ett oerhört dramatiskt sätt. Daniel drabbades av en olyckshändelse och egentligen skulle julen kunnat bli en jul i sorgens tecken eller hur?

— Ja, det stämmer.

Ja, det såg tragiskt ut för några veckor sedan.

— Det såg tragiskt ut för 2-3 veckor sedan. Daniel fördes i ambulans till Karolinska Sjukhusets neurologiska avdelning. Han hade blivit påkörd av en bil och det gick så illa att skallen sprack, han förlorade medvetandet helt enkelt. Läkarna som undersökte honom sa att det var en bula som växte i huvudet och förmodligen trycker den ner hjärnan så den sprängs. Det finns inget hopp — det var det beskedet vi fick den eftermiddagen.

Det var en fruktansvärd olyckshändelse?

— Ja, verkligen. Pojken kastade en boll på vägen och sedan skulle han springa efter den och när han skulle ta bollen kom det en bil och klippte honom. Daniel gjor-

forts. sid. 36

Lida Vasjtjenko hade börjat skolan i sjuårsåldern 1958. Det ryska skolväsendet är emellertid klart ateistiskt. En socialistisk, ateistisk filosofi i förening med de styrandes i Kreml världsåskådning har inarbetats i varje skolämne. Det leder i sin tur till ständiga samvetskonflikter för vakna barn som kommer från troende hem. Som den äldsta av barnen i familjen och därmed den första av dem som fick pröva på skolundervisningen efter kriget hade Lida det svårast. Ändå beskriver Ljuba, som kom närmast efter henne, hur det var:

Det var så svårt att veta, hur det skulle vara. Hemma sa man ett och i skolan tvärt emot, och det verkade på oss som när ett omslag i vädret påverkar en sjuk.

Lärarna vet vilka barn som kommer från troende hem, och det är deras skyldighet att beröva dem deras tro. Varje förödmjukelse och alla knep är härvidlag tillåtna.

Vova Chmykhalov, för att ta ett exempel, var en skärpt liten grabb som alltid räknade rätt på sina tal, men läraren brukade ändå ge honom en poäng mindre än han var berättigad till. Läraren hånade hans syster genom att falla på knä för henne. Lidas kusin Valja, Kharions äldsta dotter, visade ett trots som så här efteråt verkar patetiskt med tanke på hur det senare gick med hennes tro, men hon ställde sig upp i klassen och bad Gud om välsignelse före en lektion. Läraren förklarade då lugnt för henne, att det finns ingen Gud. Det var de rika godsägarna som uppfann honom för att kunna hålla sina underlydande i styr. Sen tvingade han henne läsa den här versen:

Det finns ej någon som ger oss frälsning.
Ej Gud, ej tsar,
ej någon hjälte heller.

Familjen var kristen och ville inte låta barnen undervisas i ateistisk tro i skolan. Barnen undervisades i stället hemma av föräldrarna.

Samhället hotade att ta hand om barnen som gömdes i ett källarrum då polisen kom för att hämta dem. Razzia efter razzia gjordes....

Till sist fann man barnen och de togs om hand och sändes till ett läger.

Detta hände i 60-talets Sovjet. Skildringen är hämtad ur boken: "De sju sibirierna".

DÅ STATEN STJ

Vi själva gör oss fria.

För att närmare förklara detta tog läraren ett exempel: "Vi ville ha en revolution, och så gjorde vi revolution. Inte var det någon Gud som hjälpte oss, ingen tsar heller, och någon hjälte har vi inte sett till". (Vid den tiden hade Stalin avglorifierats. Fast Lenin godkändes väl skulle jag tro. Hans porträtt hängde på en vägg i klassrummet.)

Men Valja opponerade sig.

"Det finns en Gud, och det finns en tsar, fröken", sa hon.

"Vem är tsar då? frågade läraren.

"Chrustjov!"

Den gången sa Valja vad som var mer sant än hon förstod, men läraren och klasskamraterna gjorde bara narr av henne.

Hennes kusin Lida hade ett rörligt intellekt, och lärarens indoktrineringskampanj och diskriminering av henne gjorde henne osäker. Fadern begrep inte hur det låg till och klagade på henne, då hon kom hem med dåliga betyg, och det gjorde inte saken bättre.

Peter Vasjtjenko tog det allvarligt med barnens skolgång, i synnerhet som han själv fått en bristfällig skolunderbyggnad på grund av fattigdom och det oroliga tillståndet i landet när han var i skolåldern.

" När jag gick till skolan", säger Lida, "kände jag det som att gå till stupstocken, och när jag sen kom hem från skolan var det för att straffas. Många gånger hade jag lust att kasta mig

Ill: ULLA CHRISTENSEN

ÄL VÅRA BARN

framför tåget på hemvägen. Men Gud såg väl hur svårt jag hade det och tillät inte att jag helt dukade under."

Om nu Peters skolunderbyggnad var bristfällig, så var han ändå mycket intelligent, och han hade två stora intressen: bibelstudium och barnuppfostran. Han ville alltid veta vad Lida fått lära sig. Han ville pröva det inför bibelordet och blev då förskräckt. Det var precis som Lida säger: "Det pågår en ständig konflikt mellan vad lärarna lär barnen och vad föräldrarna säger, och ibland får lärarna övertag." Men Peter hade satt sig i sinnet, att det skulle de inte få.

Striden rasade hetast kring två saker: de politiska barn- och ungdomsorganisationerna och sånglektionerna. Som man såg det, representerade de små oktrobristerna och pionjärerna med sin röda slips eller scarf första steget på vägen till medlemskap i Komsomol (Ungkommunistiska förbundet) och sedan i Kommunistiska partiet, där man i båda fallen avkrävde medlemmarna en öppen bekännelse till ateismen. Att låta barnen gå med i Pionjärerna ansåg de troende liktydigt med att sätta Mammon före Gud. Ingen kunde ju tjäna två herrar. Lärarna ansåg detsamma. De satte sin förhoppning till att en pionjär skulle vända Gud ryggen, och Vasjtjenkos flickor utsattes för starka påtryckningar att gå med.

När det sen gällde det andra stridsämnet förhöll det sig så, att hela familjen Vasjtjenko tyckte om att sjunga, men i skolan sjöngs det lovsånger till Lenin och sånger om klasskamp och att med vapen i hand kämpa för sovjetstatens maktställning. Ibland innehöll sångerna direkt hån mot Gud och Kristus. Peter anhöll om befrielse från sånglektionerna för sina döttrar, och då rektorn avslog hans begäran, uppmanade han flickorna att skolka från sångtimmarna. Lärarna bemötte detta med att beordra deras skolkamrater att hålla dem kvar i bänkarna, till och med att knuffa omkull dem på golvet för att på så sätt hindra dem att gå ut. Eller också använde de andra knep mot dem: lade om en språklektion till sångtimme exempelvis.

Ibland försökte flickorna med att gömma sig på toaletten, men där var det ofta kallt, och de stod och hoppade jämfota för att inte frysa. Var sångtimmen sist på schemat för dagen, fick den som vaktade ytterkläderna order att inte lämna ut deras kappor förrän skoldagen var slut. En vintereftermiddag kom Lida hem i bara skoluniformen och var nästan genomfrusen, trots att hon sprungit hela vägen hem. En gång sprang Ljuba och Nadja också sin väg, men kamraterna satte efter dem och tog fast Nadja. Peter skrev till utbildningsdepartementet i Moskva, klagade på sångvalet och begärde att den anhållan han gjort men som rektorn avslagit skulle bifallas. Men han fick till svar, att i Sovjetunionen hade man bara en läroplan, och den måste följas.

Peter visste, att denna läroplan var genomgående ateistisk, och efter mycken bön och begrundan kom han till den slutsatsen, att Kristus måste få komma i första rummet. Han hade sagt: "Den som älskar fader och moder mer än mig, han är icke värdig att tillhöra mig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig, han är mig icke värdig." Skulle barn eller föräldrar få lida, så visste Herren om det. Det var inte av någon slump som hans ord om att bära korset i hans efterföljd stod i ett sammanhang som handlade om familjen.

Inför nyåret 1962 tog Peter och Augustina sina skolpliktiga barn ur skolan för att i fortsättningen undervisa dem hemma. Det gick lättast ifråga om Lida, för hon hade legat på sjukhus ända sen november månad för bensvullnad. Först hade läkaren sagt, att det var en form av tuberkulos, men senare menade han att det var reumatism. Och det var inte så underligt, eftersom man inte lämnat ut de filtstövlar åt henne, som hon var berättigad att få. Därför hade hon måst gå i tunna gummistövlar, trots att det varit så kallt. Hon hade diskriminerats, därför att hon kom från ett troende hem. Men när Vasjtjenkos barn blev utestängda från matbespisningen berodde det på att de var för fattiga för att kunna betala — också en sovjetisk tillämpning av den marxistiska regeln "*Av alla* efter förmåga, *till alla* efter behov."

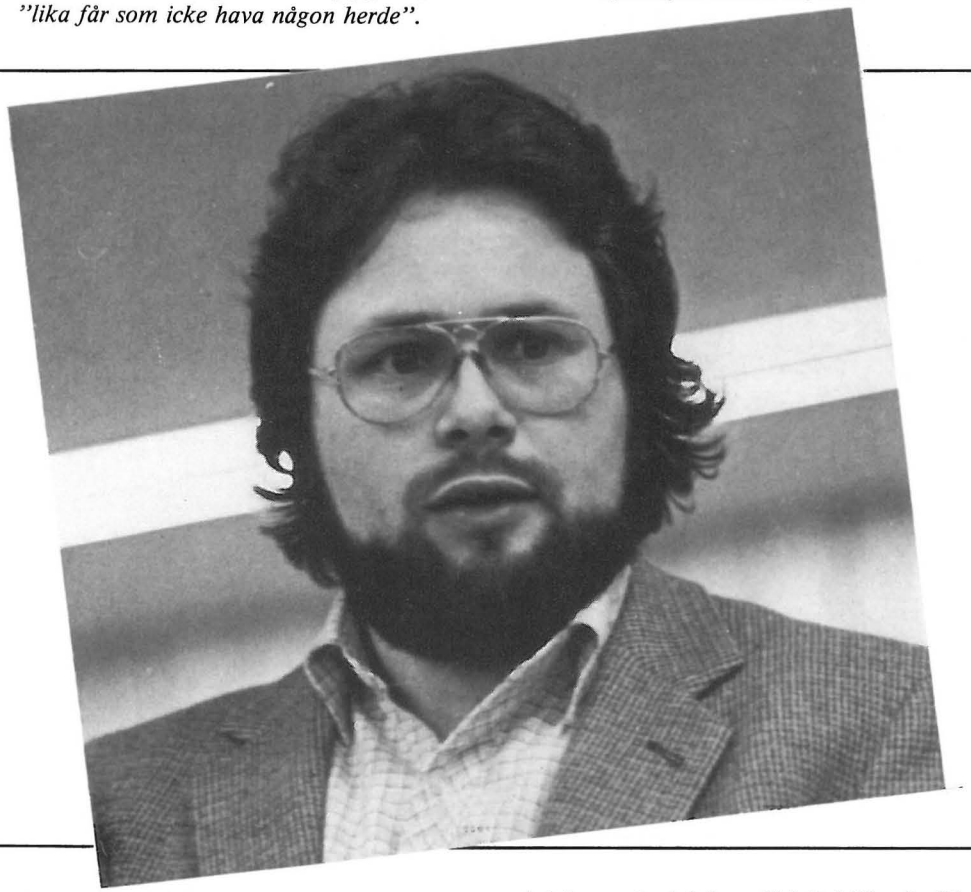
När Lida blev bättre i benen fick hon komma hem från sjukhuset, och Peter gjorde knähöga stövlar åt henne av fårskinn. Sen frågade han henne, om hon ville gå till skolan igen. Först var hon rädd för att säga nej, för hon visste att hon tidigare fått stryk, när hon bett att få slippa. Men hon blev glad när han sade att hon slapp, om hon inte ville.

Peter slutade också upp med att ta emot barnbidrag, för myndigheterna sade klart ifrån, att barnbidragen medförde rätt för staten att

forts. sid. 40

Jag har ett synnerligen aktuellt budskap. Jag ska tala om något som definitivt hör evangelium till, men ändå är någonting som vi inte tar upp så där speciellt annars. Det handlar om något som i och för sig är negativt. Det handlar om den kristne och sjukdom. Vi har svårt att ta upp det här ämnet, eftersom det finns så många frågetecken.

Jesus mötte dessa problem och frågor. Även på Jesu tid fanns det en mängd olika uppfattningar och missuppfattningar. Vi läser först uttrycket i Matt. 9:35-38. *Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor, och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. Och när han såg folkskarorna, ömkande han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, "lika får som icke hava någon herde".*

Predikan av

GUNNO ANDERSSON

FÖRSA

Därför sade han till sina lärjungar: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Jesus ser alltså Israels barn, i sin egen samtid, i ett andligt genomlyst perspektiv. Han ömkade sig över dem, står det, därför att, han såg att de var så illa medfarna och uppgivna likasom får som inte har någon herde. Detta var alltså inte en politisk bedömning som Jesus gjorde. Han började inte med ett engagemang för att få igång ett reformarbete, socialt, ekonomiskt eller något annat, och kasta ut ockupanterna framförallt. Nej, han hade en helt annan lösning och ett helt annat svar på människornas situation. Det var det här: "att man ska bedja skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd".

Vi läser i Luk. 13:1-5 *Vid samma tid kommo några och berättade för honom om de galiléer vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.* Det var ju fruktansvärt förstår vi, vilken massakrering av människor och en fruktansvärd skymf emot dem. *Då svarde han och sade till dem: "Menen I att dessa galiléer, voro större syndare än alla andra galiléer, eftersom de fingo lida sådant? Nej, säger jag eder; men om I icke gören bättring, skolen I alla sammalunda förgås. Eller de aderton som dödades, när tornet i Siloam föll på dem, menen I att de voro mer brottsliga än alla andra människor som bo i Jerusalem? Nej, säger jag eder; men om I icke gören bättring, skolen I alla sammalunda förgås."*

Faktum är att på Jesu tid fanns det en missuppfattning om hur det egentligen förhöll sig med sjukdom och sjukdom då i förhållande till synd. Vanligtvis var uppfattningen den, att de här människorna hade gjort någonting speciellt. De var inte speciellt syndiga eller motståndare till Guds verk eller till lagen så att de därför fick lida detta eller omkom. Nej, sa Jesus, det ligger inte till på det sättet. Vi läser i Joh. 9:1-3 *När han nu gick vägen fram, fick han se en man som var född blind. Då frågade hans lärjungar honom och sade: 'Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han har blivit född blind?"* Här ser vi tydligt hur man tänkte. Det fanns alltså en koppling mellan föräldrarna och mannen, hans sjukdom och hans handikapp. *Jesus svarade: "Det är varken denne som har syndat eller hans föräldrar, utan så har skett, för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom."* Jesus går emot den traditionella fariséiska och saducéeiska uppfattningen om sjukdom och synd.

Vi ser när vi läser lite längre fram i evangelierna att bland den första kristna församlingen så fungerade det på ett liknande sätt. Vi kan påminna oss om Paulus. Vi läser i 2 Tim. 4:20 *Erastus stannade kvar i Korint, men Trofimus lämnade jag sjuk efter mig i Miletus.* Vi finner inte någonstans, varken hos Jesus eller hos Paulus en panik eller en känsla av att nu måste vi bota alla sjuka. Utan vi märker här en sund reaktion ifrån aposteln. Han blev inte hysterisk därför att han fick lämna Trofimus sjuk i Miletus, utan kunde som apostel resa vidare. Det är klart att det måste finnas en orsak till att vi kan se det här beteendemönstret dels hos Jesus och dels hos apostlarna. Vi läser i Jesu broders brev Jak. 5:14-15 *Är någon glad, så må han sjunga lovsånger. Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste.* Vi ser alltså att Jakob fördömer inte den som var sjuk. Eller talar om att den personen har en speciell negativ ställning eller situation, utan han är sjuk. Det är liksom ett enkelt konstaterande.

Ja, vad ska han göra? *Må han då kalla till sig församlingens äldste; och dessa må bedja över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Och trons bön skall hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp igen.* Så läser vi nästa mening också; *och om han har begått synder, skall detta bliva honom förlåtet.* Det finns alltså ingen koppling här heller. Nej, om han har begått synder så skall det bliva honom förlåtet. Hur ligger det till då, med de här sakerna?

Jo, på samma sätt som du och jag betraktar t ex regnet. Egentligen är regn någonting negativt. Har du tänkt på det? Regn, det är ingen situation som Gud har skapat. Han tillåter det, men det är en

konsekvens av någonting annat. Vad heter det om Edens lustgård? Jo, att daggen steg upp och vattnade marken. Det var milt, förstörde ingenting. Men se, när regnet riktigt strömmar på och det kommer massor av regn, vad händer då? Då förstör det marken. Vi kan se på åkrarna när det kommer mycket regn på hösten, då slås säden omkull, och det blir svårt att inbärga den.

Regnet kom i samband med att floden kom. Före floden så hade det aldrig regnat på jorden utan då hade daggen vattnat jorden. Sedan finns det andra saker och ting som vi ser. Det börjar växa ogräs, bl a tistel och törne.

Det finns alltså många ting som finns där på grund av fallet. Det var en avgörande punkt när människan bröt mot ett bestämt bud, som Gud hade satt upp. Då förändrades ju situationen fullständigt. Det kan vi läsa om i Rom. 8. Vi citerar: *Skapelsen har ju blivit lagd under förgängligheten, icke av eget val, utan för dens skull, som lade den därunder.* Skapelsen blev lagd under förgängelsens krafter, under dödens krafter. Den yttersta gränsen för sjukdomen, det är döden.

Det är alltså någonting avgjort negativt. Vi kan inte betrakta döden som en befriare. Döden är en fiende till människan. Definitivt. Därför att sist bland alla fiender blev också döden Jesus underlagd. Därigenom att man får en annan inställning till döden så har man blivit manipulerad. Döden är en fiende. Men vi måste acceptera döden. Vi kan inte med några av våra resurser försöka bekämpa döden, på det viset att vi kan upphäva den till slut.

Vi ser hur människan kämpar, ansträngar sig genom läkarvetenskap, både på gott och ont. Vi gör allt bättre. Medellivslängden ökar ständigt. Den är i Sverige för kvinnor nästan åttio år, för män drygt sjuttiotre år. I Egypten är den omkring fyrtio år. Man kämpar för att skapa ett paradis och där vill man inte ha döden, där vill man inte ha sjukdomen och olyckorna. Allt detta vill man bygga bort. Det är ju ingen som önskar sjukdom, olyckor eller död. Men de finns där just på grund av syndafallet. Det är en del av en verklighet som vi inte kan förneka. Vi kan göra flera saker och försöka bekämpa sjukdom och död med alla till buds stående medel.

Men det finns också en väg angiven i Guds eget ord. Vi får ha förtroende för att han som har skapat människan och jorden, Han har också ett svar på de här frågorna.

När Israels barn hade tågat ut ifrån Egyptens land och man hade börjat vandringen i öknen så kan vi läsa i 2 Mos. 15. Efter att Miriam hade sjungit sin sång och lett alla kvinnorna med puka och dans så bröt man upp och kom ut i öknen. Folket gick i tre dagar och fann inget vatten. När man väl fann vatten så visade det sig att det var bittert. Folket knorrade, men Mose hade en lösning på problemet. Vers 25-26: *Där förelade Herren folket lag och rätt, och där satte han det på prov. Han sade: "Om du hör Herrens, din Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare."*

Här ser vi att ett förbund sluts. Det finns ett krav med förbundet. Men det finns också ett löfte. Den här situationen hade folket valt själv. Faktum var det att Israels barn hade inte, kortsiktigt sett, behövt följa ett sådant här förbund. Herren slöt ett förbund med Abraham, ett nådesförbund. När Israels barn kommer ut i öknen så i stället för att åberopa nådesförbundet med Abraham, som Gud har upprättat, så accepterar man lagens förbund, som handlar om att vi ska göra det som Han har sagt.

Därmed kom man i en speciell ställning. Folket hade sagt ja till lagen, och hade väl ambitionen, viljan och önskan att göra det som man upplevde. Situationen som folket hade kommit in i, den var oerhört mäktig. Med åska, buller, tordön och elden som visade sig. Folket blev förskräckt. Det var en sådan mäktig situation, så man upplevde, att allt det Du säger Gud, det vill vi göra.

Men vi ser att det finns ett löfte: *ty jag är Herren, din läkare.*

Det finns två olika områden där vi upplever de här sakerna. Dels den situationen som möter oss i Moseböckerna, alltså ett krav med ett löfte. Dels en annan situation som vi kan läsa om hos Job. Vi möter i Moseböckerna en mängd olika förbud, exempelvis dekalogen, alltså Tio Guds bud.

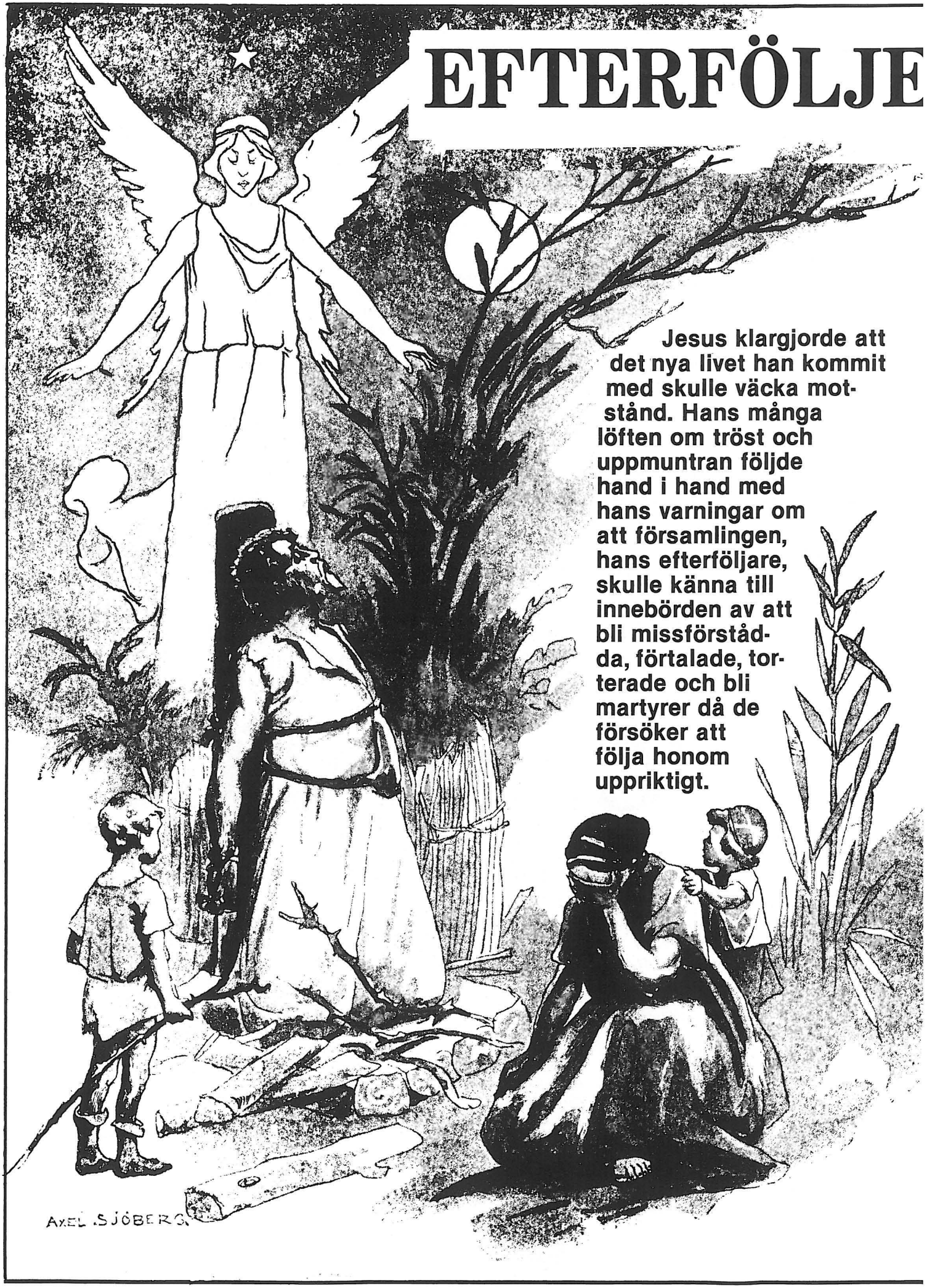
Det finns inte endast de buden som handlar om Gudsförhållandet och de mänskliga relationerna. Det finns också andra bud och lagar, t ex om hur man ska offra. Vi läser om spisoffer, brännoffer och skuldoffer. Ja, alltsammans möter vi i 3 Mosebok. Ceremonilagar, kulturlagar och lagar som reglerar förhållandet människor emellan. Människans förhållande till maten, till djuren osv. Alltsammans finns noga uppteckнat. Det finns en avsikt ifrån Guds sida när han på det här sättet knyter upp alla dessa olika detaljer

forts. sid 42

— Det finns tjänster i församlingen — människor som är bärare av andliga gåvor. Ingen har fått gåvorna som en statussymbol, men för att uppbygga församlingen.
— Blir man sjuk, finns det möjlighet att genom tjänsterna och gåvorna få uppleva ett gudsingripande.
— Genom bön och fasta kan också frågor och problem lösas.
— Det handlar om att gå ett steg vidare, offra något. Det är en utmaning som jag vill rikta till oss allesammans.

MLINGENS HÄLSA

EFTERFÖLJE

Jesus klargjorde att det nya livet han kommit med skulle väcka motstånd. Hans många löften om tröst och uppmuntran följde hand i hand med hans varningar om att församlingen, hans efterföljare, skulle känna till innebörden av att bli missförstådda, förtalade, torterade och bli martyrer då de försöker att följa honom uppriktigt.

LSE och FÖRFÖLJELSE

TREVOR SAXBY, som är aktiv medlem i en kommunitet i Northampton, England, har skrivit denna artikel. Detta är den första av fyra artiklar.

"Tagen eder till vara för människorna; ty de skola draga eder inför domstolar, och i sina synagogor skola de gissla eder; och I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar för min skull....

Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja, ock fadern sitt barn...

Och I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull". (Matt. 10:17-22)

Under sitt tjänarvärv på jorden, klargjorde Jesus att det nya livet han kommit med skulle väcka motstånd. Hans många löften om tröst och uppmuntran följde hand i hand med hans varningar om att församlingen, hans efterföljare, skulle känna till innebörden av att bli missförstådda förtalade, torterade och bli martyrer då de försöker att följa honom uppriktigt (ex. Mark 10:29-30). I orden från Matteus evangelium som citerats ovan, talar Jesus om de tre huvudsakliga områden från vilka förföljelsen skulle komma:

1. Myndigheter ("De skola draga eder inför domstolar".
2. Judarna — de religiösa ("i sina synagogor skola de gissla eder").
3. Familjen — ("den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas").

Motstånd genast

Omedelbart efter pingstupplevelsen sägs det om de troende att "allt folket var dem väl bevåget". Denna situation varade, åtminstone gentemot judarna, mycket kort tid. Motstånd mot den nya läran började nästan omedelbart att komma från de religiösa myndigheterna, som var uppretade på grund av apostlarnas frimodiga vittnesbörd om den uppståndne Jesus, och dessutom därför att de hade helat en krympling i hans namn (Apg. 4). Den första stora förföljelsen började genom Stefanus martyrskap, strax därpå (Apg. 8). Några år senare läser vi om den sekulariserade konungen Herodes att han förföljde församlingen för att behaga judarna (Apg 12:1-5). Under denna förföljelse kan vi läsa om det första dödsfallet bland apostlarna, Jakob, Johannes broder. Det verkar som om förföljelse, ja, även martyrskapet var både accepterat och väntat av de troende.

Klyftan mellan Rom och församlingen

Ändock ser det ut som om de romerska myndigheterna ansåg kristenheten som en del av judaismen, vilket var en för dem acceptabel religion och på så vis kom de kristna inte omedelbart under Roms vrede. Således kunde Paulus tala förtröstansfullt inför romerska domstolar och även överklaga till kejsaren själv (Apg. 25:11) för att få rätt emot judarnas anklagelser.

Efter några år hade emellertid situationen förändrats drastiskt. Klyftan markerades vid den stora eldsvådan i Rom, år 65, då judarna hade övertygat några av Neros husfolk om att de kristna var en ny och farlig sekt, och Nero kunde skylla branden på de kristna och slapp ifrån de misstankar som fanns om att han själv var orsak till den. Kristna fångades och kastades till vilda djur i amfiteatrarna, och på kvällstid blev de övertäckta med tjära som tändes på och tjänade till belysning på gatorna. Detta var början och därefter kunde skulden för vad som helst läggas på de kristna: "Om Tibern flödar över i staden, eller Nilen inte reser sig, eller om himlen inte låter det regna, om det blir jordbävning, svält eller pest kommer genast ropet: "De kristna åt lejonen" (Tertullianus). Under de följande 250 åren var församlingen som nådehjon under kejsarna. Några var toleranta (ex. Trajanus som skrev till Pliny år 112 om rättvisa) medan andra var bittra motståndare. Det finns rikligt med berättelser om trons hjältar som gick i döden istället för att förneka sin Herre. Ofta innebar deras lidanden andras frälsning, på grund av deras lugn och att de förblev trogna intill döden. Någon Carpus sågs le då han blev spikad upp på ett kors, blev tillfrågad varför och svarade: "Jag har sett Guds härlighet och det gladde mig."

Älska icke världen

Den första verkliga anklagelsepunkten som riktades mot församlingen var "odium generis humani" — "hat mot människosläktet". Jesus hade ju, trots allt förklarat att hans efterföljare inte var av denna världen (Joh. 17:16) och i breven uppmanas församlingen "Älska icke världen" (1 Joh. 2:15) och "Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem" (2 Kor.6:17). Sålunda levde de kristna avskilt, lämnade sådana arbeten som kunde innebära en kränkning av deras samveten, hade ingen delaktighet i nöjen, gick till hårt angrepp mot laster och — det värsta av allt — förklarade de anrika traditionerna på vilka det romerska samhällslivet var grundat som värdelösa. Det är mycket förvånansvärt att de kristna blev anklagade för att ha "uppviglat hela världen" (Apg. 17:16) (engelskan ordagrant "vänt upp och ner på världen). Deras värderingar stod i totalt motsatsförhållande till världens.

Den vägen

Judarna gick emot "den vägen" delvis på grund av att deras fäders tro hade blivit förvrängd, men huvudsakligen (som Paulus uttrycker det i Rom. 10:19) berodde det på avund. Hängivna judar var avundsjuka eftersom denne Messias kunde bara gå förbi så många av dem för att istället ta emot de vilsna och syndfulla hedningarna för att utgöra hans rike. Ju mer tiden gick och de kristna vann fler och fler omvända, blev de förskräckta vilket sporrade dem till att använda varje tillfälle att attackera församlingen. Många av deras metoder finns beskrivna i Nya Testamentet, och ibland satte de skandaler de spridit hela städer, ja, till och med kejsaren i rörelse. Ett helgon ropar ut: "De säger att jag har begått incest, att jag mördar babiser, att jag är upprorisk mot kejsaren, men de har inte tillåtit mig att svara inför rätta".

Ändock kom den mest utbredda förföljelsen av församlingen ifrån de egna familjemedlemmarna, vilka ju utgör det mest grundläggande för sociala enheter och det äldsta av religiösa enheter. I den romerska världen var familjen ansedd som helig, med fadern som präst och varje medlem hade sin givna plats i hushållets kult, vilket vanligtvis innebar vördnad för förfäderna. Mitt i detta kom de kristna som följde sin Herre som hade sagt att den som gjorde

forts. sid 38

— Förbliv vid det du har lärt!

Text: VERA NILSSON

— Jag har ju vandrat i 51 år med Herren och har upplevt Guds trohet och vet att Herren är trofast... Det vittnade hon om i ett möte på Gamla Bro i Stockholm.

DET FRIVILLIGA...

forts. fr. sid. 28

kunna hålla fred med de övriga människorna i sin omgivning, sin familj.

Det ofrivilliga offret beskrivs i Bibeln på ett annat sätt: *må och vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss.* (Hebr 12:1)

Ismael var ju Abrahams och Saras gemensamma beslut att försöka lösa Guds löften på sitt mänskliga sätt. Men att handla så, leder bara till misshälligheter och resultatet av sådana handlingar måste man förr eller senare lägga av med, skilja sig ifrån.

En tid härefter hände sig, att Gud satte Abraham på prov. Han sade till honom: "Abraham!" Han svarade: "Här är jag." Då sade han: "Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land, och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig." Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den plats som Gud hade sagt honom. (1Mos 22:1-3). Vi läser vidare: *Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son. Då ropade Herrens ängel till honom från himmelen och sade: "Abraham! Abraham!" Han svarade: "Här är jag." Då sade han: "Låt icke din hand komma vid gossen, och gör honom inget; ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son."* (vers 10-12)

I dessa verser står det ingenting talas om Abrahams känslor, vad han tyckte eller tänkte. Han hade lärt sig att inte opponera sig. Han mindes hur det hade varit med Ismael, där han hade uttömt sina egna resurser och misslyckats. Det var inte lönt att gå egna vägar. Abrahams egen lösning hade Gud förkastat. Den hade endast fört till avundsjuka och splittring i familjen. Ja, den hade utdömt sig själv.

Isak var Guds svar, en gudomlig gåva. Därför kunde Abraham lyda Gud och ge det offer Han ville ha. Abraham hade slutat att räkna allt för sitt. Det var bara gåvor från en Gud, som hade makt över allt.

KOM UT I...

forts. fr. sid. 29

strömmen. Då fick han se hur det växte på bägge sidor om floden. Han fick se hur fiskarna i stim simmade omkring där och han fick se hur vattnet i havet blev sunt. Du, vad oerhört viktigt det är att du och jag kommer ut i den dubbla strömmen. Den ström som kommer uppifrån och ner genom vårt hjärta för att vi ska förmedla ut det här i tiden. Vad oerhört viktigt att vi får upp våra ögon, att vi kommer tillbaka till husets ingång. Tillbaka till det som vi en gång lämnade. Till det som vi gick omkring och beskådade, men som vi inte tog del i.

Det heter på ett annat ställe: *Förbliv du vid det du har hört.* Vad oerhört viktigt det är att vi förbliver vid källan, Jesus Kristus. Den källan som blev slagen för dig och mig för att vi skulle få vada ut tusen alnar och tusen alnar igen och åter tusen alnar till dess att vi inte kunde bära oss själva utan strömmen fick bära oss.

Välkommen ut i livets ström, i den Golgata ström som flyter fram i tiden. Du kan få möta Jesus Kristus och han ska mäta upp tusen alnar för dig. Han ska mäta upp ett nytt område åt dig. Du ska få inta nya fotsbredder i landet. Gud välsigne dig att ta emot det här och att komma ut i strömmen!

LEVA LIVET

forts. fr. sid. 27

sångstrofer. Kanske du i dem ska finna något bevis på att detta nya liv är värt att leva!

Jag en källa funnit har
Som min synd och skuld borttar.
Det blir jubel i min själ en gång
Nu sjunger jag den nya sång.

Halleluja, halleluja
Källan ingen botten har
Halleluja, halleluja
vilken sällhet underbar.

Denna källa kraft mig ger
Varje stund allt mer och mer.
Ingen från dess flöden törstig gå
Men liv och salighet du får.

— Åkermannen, han som gör arbetet, bör främst av alla få njuta av frukten. Fatta rätt, vad jag säger; Herren skall giva dig förstånd i allt.
— Tänk på Jesus Kristus, han som är uppstånden från de döda, av Davids säd, enligt det evangelium, som jag förkunnar och i vars tjänst jag jämväl utstår lidande, ja, till och med måste bära bojor såsom en ogärningsman. Men Guds ord bär icke bojor. Därför uthärdar jag ståndaktigt allting för de utvaldas skull, på det att också de må vinna frälsningen i Kristus Jesus och därmed evig härlighet. Detta är ett fast ord; ty hava vi dött med honom, så skola vi ock leva med honom; äro vi ståndaktiga så skola vi ock få regera med honom. Men förneka vi honom, så skall ock han förneka oss; äro vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord. Ty han kan icke förneka sig själv. (2 Tim. 2:6-13)

Det här är ju någonting som Paulus skriver till sin andlige son Timoteus och det är ju underbart att veta att Guds ord det bär inga bojor. De ord som Paulus har talat är ord till oss var och en. Det är underbart att veta. Om vi verkligen vill nå det mål som vi har satt ut för och som verkligen har blivit något i vårt hjärta som vi strävar efter, hur viktigt är det då inte att vi tar vara på det ord som Jesus själv har givit oss. Det är ju någonting förunderligt när man tänker på hur Herren är mäktig att bevara vad som bliver honom anförtrott.

Jag har ju vandrat i 51 år med Herren och jag har upplevt Guds trohet och vet att Herren är trofast. Men jag vet också i den tid då jag blev frälst, det var något som verkligen gjorde att jag upplevde förlossning ifrån det gamla sammanhanget och jag blev en frigjord kristen och det var att Guds ord förkunnades på ett sådant sätt så vi visste en sak — här är vägen vandren på den. Det var aldrig frågan om några eftergifter och jag tackar Herren för de bröder som undervisade oss såsom Paulus undervisade. De drog sig icke undan på något sätt utan de hade ett mål i sikte att vi skulle tro och så vinna våra själar. Så väl jag kommer ihåg de ord de talade till oss. Många kan tycka att det var så strängt och det var någonting som man icke i våra dagar skulle acceptera. Men ett vet jag, de brann av nitälskan för att vi skulle uppleva frigörelse från det gamla sammanhanget, för att vi skulle nå det mål vi hade satt ut för. Men jag vet också idag att det är så mycket som har förändrats. Men ett vet jag; har Herren sagt till mig: "Håll fast vid det du har så att ingen tager din krona och förbliv du vid vad du har lärt, du vet av vilka du har lärt det." En gång när jag var inför Herren i bön, tänkte jag: "Så slätstruket det har blivit, det är som om inte Guds folk vågar träda fram och säga: 'Så här säger skriften', utan man går andra vägar.

Jag tycker synd om ungdomarna idag. De förlorar så mycket av det Jesus har att ge därför att man blandar ihop det världsliga med det som skall vara andligt. Och det går aldrig, för Herrens väg är densamme och han går de vägar han fordom gick och därför är min hälsning till dig just nu: 'Förbliv vid det du har lärt, du vet av vilka du lärt det'. Var viss om att snart kommer Herren och då ska vi lyftas upp i luften Herren till mötes och så får vi för alltid vara hos honom. Så trösten nu varandra med dessa ord.

SKOLAN I...

forts. fr. sid. 23

de arbeta och har sett hur Gud varit med och hjälpt. Under vissa perioder har det varit svårt, men de har hållit ut och fått uppleva hur Gud fyllt behoven och sänt sin hjälp

Frukost i skolan

Sedan några år tillbaka har makarna Matos haft kontakt med Comunidad Maranata och tillsammans med syskonen där drivit skolan. *Stina Fridolfsson* har två bibellektioner per vecka och man hjälps åt med planläggning och praktiskt arbete, både när det gäller undervisning och barnens frukost. Varje dag serveras frukost bestående av juice, bröd med pålägg, eller gröt av något slag. Många av barnen kommer från så fattiga hem att de inte ätit något alls innan skoldagen börjar. Det är lite svårt att koncentrera sig och vara med på lektionerna när magen skriker av hunger. Det insåg Esteban tidigt, men hade i början inte möjlighet att göra något. Tillsammans med Comunidad Maranata och med stöd från maranataförsamlingarna i Sverige finns det nu underlag för att åtgärda den bristen.

Arbetet bland de fattiga barnen för att lära dem läsa och skriva är något som kommuniteten vill prioritera. Det är angeläget att visa sin tro på ett konkret och praktiskt sätt.

LIVET I GUD...

forts. fr. sid. 26

skor och att vi har liv i Gud. Då glömmer man bort sina krämpor också, ja, man glömmer bort sig själv. Jag vet att Gud vill hela alla våra brister.

Du som inte är frälst, tänk att Jesus vet vad du behöver och om du vänder dig till honom, söker honom först med ditt hjärta, så kan han — det vet jag — lösa dina problem. Och du som inte fått med dina barn på vägen — håll ut. Vi får stå trogna fast, så kommer vi att få barnen med oss. Vi har kanske brustit så mycket själva och kan inte göra det som ligger bakom ogjort. Det har plågat mig själv många gånger, men tänk att få överlämna allt till Gud och han tar hand om det. Om du står troget fast så kommer Gud att visa sin trofasthet.

OCH GUDS ORD...

forts. fr. sid. 27

hade väldigt svårt att sitta stilla den första gången. Vi sjöng rörelsesånger som —Jesus tog min börda... och alla fick möjlighet att ära Gud med hela kroppen. De ville sjunga sången om och om igen tills de hade lärt sig den. Sen vittnade några av oss om våra frälsningsupplevelser, och vi bad för varandra på slutet av mötet. Nästa gång kom de tillbaka och ville veta mer och sjunga mer om Jesus.

Bed till Gud för oss att hans ord får ha framgång här i Rinkeby, och du som läser detta: Sitt inte overksam utan ta tillfället i akt att vittna om Jesus nu. Tiden att verka är kort och Jesus kommer snart!

MARANATA-hälsningar från Najib Elkhalifi

OORDNING...

forts. fr. sid. 21

rättegången i Örebro 1979? Det blev naturligtvis inget fängelse. Man hade dragit ihop massor av poliser, bilar, hundar och en helikopter för att riktigt demonstrera vilken grov brottslighet det var fråga om. Så ingjöt man föreställningen om ett djupt allvar som ju fick allt större proportioner ju längre tiden skred. Till slut var sammanhanget kring händelserna helt undanskymda, och människor såg inget annat än de små detaljerna Men sammanhanget, den ondska som avslöjade sig den brottsbekämpande verksamheten vilken var tusen gånger värre än någonting annat, upptäckte man aldrig. Den ondskan hade nämligen skaffat sig alibi genom att framställa sig som brottsanerande åtgärder.

Vad var det då som hände? Jo, förhörsledaren åkte omkring i hemmen, forskade och pratade illa om de misstänkta, ställde frågor och hotade dem som skulle vara vittnen. Han ljög, konstruerade ledande frågor, sammanfattade svaren efter sina egna antaganden, vinklade och drev svaren i den riktningen som kunde ge bekräftelse på hans misstankar. Det var en stor, förödande och mycket allvarlig fråga som idag blivit oss påmind på precis samma sätt.

När vi nu möter domstolen skall vi inte tro att den kommer att avgöra vad som

forts. nästa sida

OORDNING...

forts. fr. sid. 31

är lögn och sanning, rätt och orätt. Det kan man inte vänta sig. Förspelet har visat oss att rättegången bara är en skenmanöver.

Nu har inte alla människor möjligheter att genomskåda det här spelet. Därför blir de också lätt offer för manipulering. Det skrämmande är att orättvisorna uppenbarligen kommer att tillta allteftersom godtycket och maktpolitiken i allt högre grad behärskar våra domstolar.

Det är intressant att läsa vad Jesus sade i sådana här frågor. I Matt. 10:16 står det: "Se, jag sänder eder såsom får mitt in bland ulvar."

Vi har ett oerhört underläge gentemot ondskan. Jesus sade inte: "Jag sänder eder såsom får mitt in bland getter". Det hade kunnat vara rimligare. Men det var för att riktigt tala om nivån mellan parterna som Jesus talade om får bland ulvar. Ulven är fullständigt överlägset fåret som inte kan göra motstånd på ulvens villkor.

Det heter därför vidare: "Varen fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor".

Vårt motstånd ligger i att vara kloka och menlösa. Det betyder att om någon påstår att vi har gjort något brottsligt, så begriper vi det inte. Vi har ju bara gjort vad vår Mästare befallt oss att göra. Därför ger vi oss heller inte in på några förklaringar och diskussioner omkring detta. Vi fattar inte att en god gärning kan ha någonting ont med sig. Vi är helt menlösa inför alla deras tacklingar och försök att värdera våra gärningar.

Vi har inte mördat eller stulit. Den ondskan skall bekämpas med svärdet. Det vår Herre har befallt oss att göra kan dock aldrig vara till skada för någon. Vad människor har för synpunkter på det är en sak som vi inte engagerar oss i.

Vad gäller då saken? Det gäller ett åtal om egenmäktighet med barn. I rätten sitter en domare och några nämndemän. De är kanske själva föräldrar och har fyra eller fem barn. De sitter där för att döma en mor som gömt sig undan med sitt barn. Hon har egentligen bara gjort det hon skall göra, men det stämplas i lagen som något ont.

Då måste jag naturligtvis returnera frågan till den som skall döma i målet och jag frågar domaren: Säg är du en familjefar och har du barn? Hur skulle du göra om myndigheterna kom till ditt hus och tog dina barn och placerade dem i ett fosterhem eller på en institution? Skulle du acceptera det och nöja dig med att gå formella vägar genom att klaga hos myndigheterna? Ni nämndemän, skulle ni nöja er med det? Naturligtvis inte.

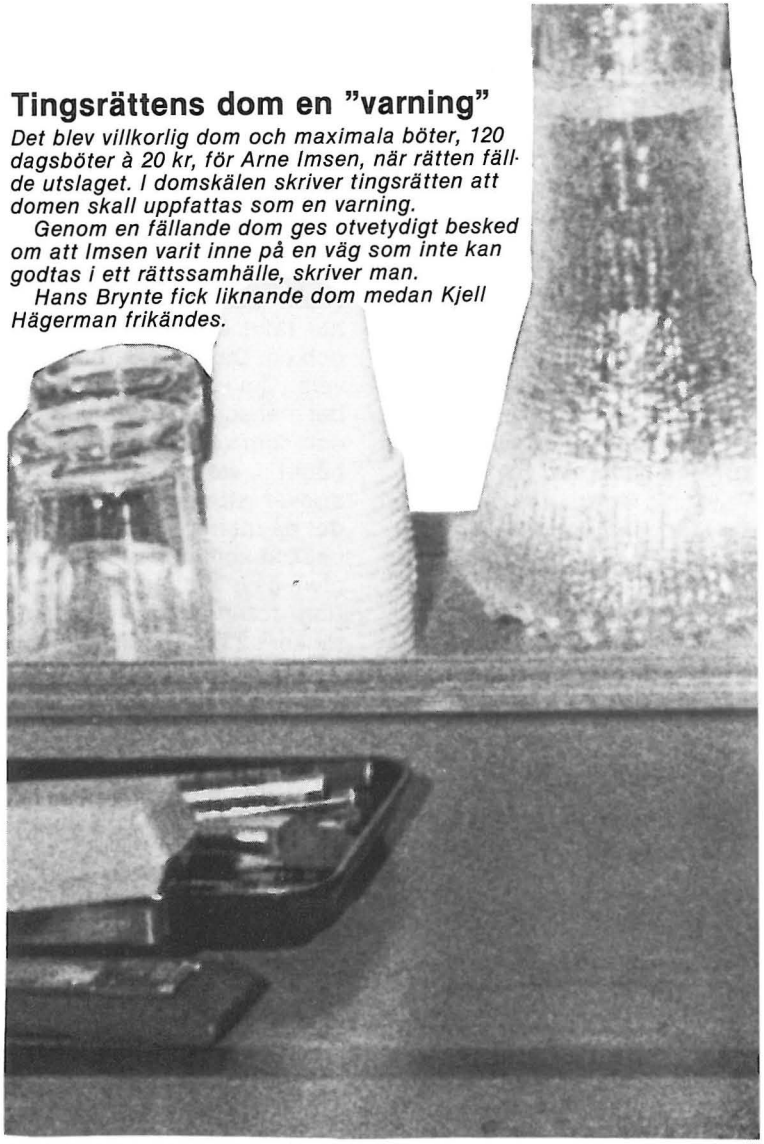

Tingsrättens dom en "varning"

Det blev villkorlig dom och maximala böter, 120 dagsböter à 20 kr, för Arne Imsen, när rätten fällde utslaget. I domskälen skriver tingsrätten att domen skall uppfattas som en varning.

Genom en fällande dom ges otvetydigt besked om att Imsen varit inne på en väg som inte kan godtas i ett rättssamhälle, skriver man.

Hans Brynte fick liknande dom medan Kjell Hägerman frikändes.

Ondskan som avslöjade sig i polisens brottsbekämpning var tusen gånger värre än någonting annat. I Örebro 1979 använde man sig av helikopter och polisbilar.

Varenda en skulle känna sig utmanad att själv åka och hämta barnet, där det finns. Och du, domare, handlar du i överensstämmelse med det som är naturligt och riktigt, kommer du att ställas under samma lag som den människa du idag dömer för brott som egentligen är ett uttryck för människans vilja att skydda och försvara det hon äger, sitt eget barn.

Vi måste göra klart för oss, att pappa och mamma aldrig har stulit någonting, om de handlat så. De har bara slagit vakt om sitt eget.

Det var en parodisk rättegång vi varit med om. Där sitter människor som skall döma i ting som egentligen kunnat drabba vem som helst. Vi befinner oss egentligen i riskzonen varenda en.

Det finns också en annan sida. Den statliga inblandningen kommer så småningom att påverka människorna och bli normbildande. Med lagens hjälp skapas nya föräldrar som inte vågar vara kärleksfulla mot sina barn. Det är den verkliga ondskan.

Man skapar på detta sätt mentala förutsättningar för staten att gå ännu längre med sina maktanspråk. Medborgarna blir rädda och vågar inte fungera i föräldrarollen utan avstår med resultatet att problemen som från början såg rätt oskyldi-

Arne Imsen, Kjell Hägerman och advokaten Kerstin Sandells på väg ut ur rättssalen.

ga ut växer sig allt större och större. Det befäster sig sedan i kommande generationer, som inte har möjligheter att leva tillsammans, därför att de inte vet vad uppfostran är för någonting. Det är därför vi måste protestera och lära ungdomarna att det här går vi inte med på. Det finns någonting som står över Sveriges rikes lag och det är Guds eget ord.

Jesus sade: "Tagen eder till vara för människorna".

Man måste ta sig tillvara för människorna, för de kan utnyttja vår menlöshet och godtrogenhet för sina egna syften med oärliga motiv. I ett senare skede kan de bli fiender och komma att vända sig mot dem som varit deras hjälpare.

Makthavarna behöver också vittnen. Har de inga, skaffar de sig falska sådana genom att erbjuda dem förmåner eller fördelar. Villkoret är: Ställer du upp för det ena, slipper du ansvar för det andra. Man kan köpa sig vittnen genom att manipulera. Så får man falska vittnen som söker skaffa sig personliga fördelar genom att sälja sina vänner.

Så fortsatte Jesus: "Ty de skola draga eder inför domstolar, och i synagogorna skola de gissla eder; och I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna.

Men när man drager eder inför rätta, gören eder då icke bekymmer för huru eller vad I skolen tala; ty vad I skolen tala skall bli eder givet i den stunden.

Det är icke I, som skolen tala, utan det är eder Faders Ande, som ska tala i eder.

Och den ene brodern skall då överlämna den andra till att dömas, ja, ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem".

Här visade Jesus på den totalt sönderbrutna gemenskapen, ruinerna och upplösningsformerna. Här möter vi förklaringen till det vi läste tidigare. Människor har förvandlats till ulvar. Ulvar är glupska rovdjur som inte visar någon hänsyn utan hela tiden jagar för att tillgodose sina egna behov. Det är de som skapar kulturmiljön och atmosfären. I den atmosfären finns ingen möjlighet att få rättvisa. Där finns bara en enda sak och det är martyriet. Det har Jesus gjort klart för oss.

Det är i det läget fienden, bestående av alla de förebrående smädarna som är invecklade i dessa ondskefulla demonstrationer förklarar: Vi måste handla så att de åtalade inte blir martyrer. Blir de martyrer, blir de ännu farligare för människorna. Vi måste se till att göra det så diskret och fint som möjligt. Det får absolut inte se ut som religionsförföljelse. Egenmäktighet med barn låter bättre. Det är fint, det håller.

Se vilket falskspel! Men så är situationen i Sverige och i Stockholm idag. Vilka är det som är martyrer? Det är vi som är det efter ett kvarts sekels metodiska trakasserier från statliga organ och myndigheter. Jag kan med rätta säga att jag är martyr. Det är ett martyrskap jag inte tagit mig själv, utan det har staten tilldelat mig. Bilden man vill göra av mig är att jag varit en samhällsfientlig existens som i spekulativa syften plundrat människor på deras tillgångar och utnyttjat dem.

Man skall dock inte lyckas ta ifrån oss segerkransen. Vi vet att sista ordet inte sägs i Stockholms tingsrätt, ej heller i Högsta Domstolen. Det uttalas i en högre domstol. Därför är vi frimodiga och tackar för förmånen att få lida för det namnets skull. Och över allt det vi företar oss skriver vi: "Vi måste lyda Gud mer än människor".

Efter ett kvarts sekels metodiska statliga trakasserier är vi naturligtvis märkta. Det är inte bara poliser som jagar oss utan också makter och myndigheter i himlarymderna som använder sig utav de mest simpla metoder för att få ner oss i missmod och resignation.

Det var det som drabbade Timoteus. När han såg hur Paulus blev behandlad av sina egna bröder och av de statliga myndigheterna föll de han modet och började skämmas. Det var därför Paulus sade: "Blygs inte för mina bojor, ty Gud har inte gett oss försagdhetens ande så att vi skulle känna fruktan. Han har gett oss kärlekens, tuktighetens och renhetens ande".

Så uppmanade Paulus Timoteus att uppliva den nådegåva som fanns i honom, d v s, resignera inte när fientligheterna växer och motståndet blir stort, för ju mer det sker desto mer av Guds kraft behöver vi. Tiden blir inte bättre utan sämre och svårare.

TILLBAKABLICK...

forts. fr. sid. 7

Församlingen Örebro.

Det märkliga var att i gruppen som fronderade fanns alla människor som sökte helgelse och renhet. De fattade dock inte att de genom sitt handlingsmönster radikalt omöjliggjort alla vägar till helgelse. Man kan nämligen inte för sin personliga helgelses skull andligen slå ihjäl andra människor. De borde ha förstått att de hade ansvaret att vara herdar för en församling som bestod av huvudsakligen unga människor. I stället var de redo att överge och slå sönder den.

nitälskan att vinna människor för Gud. Många kunde offra sig totalt dag efter dag utan att knappt äga en krona för att köpa sig en smörgås.

Vi hade ingen chans att klara uppföljningen av allt detta arbete. Det är tragiskt, för de som skulle ha varit med i uppföljningsarbetet svek. Vi kan idag se vad det blivit av dem. I stället för att vara med i flodens huvudström har de blivit saltgölar på sidan om. Ja, vart tog de vägen egentligen? Idag har de gått till historien. Det går inte att bygga upp ett Guds verk på negationer.

Om man inte finner sig till rätta i en församling och lämnar den, måste man nämligen gå ut med viljan och avsikten att ännu mer hängivet offra sig själv för att visa att det finns ett bättre alternativ. Gör man inte det, är man en förrädare, och resultatet kan bara bli förödande. Visserligen kan man få nya vänner men bara på det faktum att man har en gemensam fiende, på samma sätt som Pilatus och Herodes blev vänner på den dagen Jesus blev förrådd.

Vår uppgift är inte att nå den religiösa grå massa som vill ha religionen som en deodorant. Vi måste nå ner till de stackare som sorterats ut från samhällsgemenskapen, de som står utan framtid och utan hopp.

Misstänkliggörandet ledde fram till att vi som stod i täten för arbetet blev väldigt få och mycket utsatta. De äldre drog sig undan. De satt hemma, ringde till varandra, kritiserade, hånade oss och smädade arbetet på ett sådant sätt att de gav våra motståndare tillfälle att förstöra alla våra möjligheter att arbeta.

Det var en oerhörd tid. Vi nådde en väldig människoskara med evangelium. De som var med vet att vi sov bara två-tre timmar om nätterna. Vi reste omkring i hela landet och hade möten. Vi kunde vara i Örebro på söndagkvällen, Malmö på måndag, Örebro på tisdag, Gävle på onsdag och Örnsköldsvik på torsdag. Jag har undrat ibland hur vi orkade med. Det var en oerhörd insats. Alla var drivna av

Det förunderliga var att när vi blev fåtaliga kom mängder av nya ofrälsta människor till våra möten. En ny mötesepok började. Jag vill absolut inte mana fram "människosonens dagar", d v s den tid vi hade i Örebro. Vad jag däremot önskar är att vi kunde bli fyllda av den samma heliga Ande som då gjorde oss så entusiastiska.

Det förunderliga skedde att vi upplevde möten av en ny karaktär. Vi förkunnade bara frälsning, omvändelse, dop och andedop. Vi skälvde av gripenhet och var oerhört angelägna om att nå människorna med frälsningens budskap.

Det var då lokalen stundtals fylldes av pöbelhoparna. En söndagkväll var lokalen helt full. Längst fram satt några få läsare, men i övrigt bestod besökarna av utomstående. Då inträffade något märkligt. Mitt under min predikan föll Anden på ett så märkligt sätt att en hel grupp av hotfulla ungdomar, rasade i golvet. De skrek rakt ut, föll i golvet och blev liggande utan att kunna röra sig. De ropade: "Hjälp mig!" Hela skaran blev frälst.

Vår utmaning ledde fram till en särskild sanktion av Guds härlighet och makt, vilket övertygade syndarna så att de kom till tro på Gud. Många blev frälsta och andedöpta på samma gång. Guds kraft var så mäktigt utgjuten att allting skedde ögonblickligen. Alla helbrägdagörelser som ägde rum går inte beskriva, för det var mängder.

Det är inte så konstigt att jag är trött på helbrägdagörelsemöten, där människor står i kö för att ta emot befrielse. När vi upplevde denna gudomliga härlighet var det en sådan övertygande kraft att det inte behövdes några hjälpmedel för att åstadkomma effekterna. Helbrägdagörelserna skedde när folk satt i mötena och hörde Guds ord.

Hälsningen i kyrkporten

När nu dessa nyfrälsta ungdomar skulle tas upp i församlingen saknades andliga fäder och mödrar som kunde hjälpa dem. De som skulle varit med i arbetet, vände sig emot det och började kritisera de nyfrälsta för att de inte var tillräckligt helgade. De började också tala om ekonomi och påstod att vi slösade med medlen. Alla de typiska anklagelserna lyftes fram och man skapade skepticism och reservationer, vilket ledde till väldiga svårigheter framförallt för de nyfrälsta.

Nu tjugofem år efteråt, har jag frågat många av dessa människor vad de vunnit sedan de i opposition lämnade församlingen. Det kommer en uppgörelsens dag och jag vill säga, det blir en förfärlig dag för många.

Tiden gick och vi stabiliserade. På ett mycket tidigt stadium stod dock en sak klar för mig att om vi skulle bevara vår identitet och inte smälta samman med det religiösa etablissemanget, måste det till något mera än mötesliv. Jag har i alla år burit — jag vill inte kalla det för en vision men väl ett lidande. Det har bestått av en djup smärta över att Guds folk inte förstått vad gemenskap egentligen är för något. Man har nöjt sig med att komma samman en eller två gånger i veckan medan man tiden däremellan befunnit sig ute i periferin, långt borta från de övriga församlingsmedlemmarna. Man har inte haft någon annan kontakt med varandra

än den tillfälliga hälsningen i kyrkporten på väg in eller ut. Församlingsliv, ansåg jag, måste vara något radikalt annat.

Då upptäckte jag något oerhört skakande. För att komma in i ett sant församlingsliv måste man också födas på nytt på samma sätt som man föds in i Guds rike. Denna upptäckt gjorde mig väldigt okänslig för opinionssvängningar, publiksiffror och statistik. Jag har ingen ambition att få många medlemmar in i verksamheten. Jag kom i stället att längta efter att få vara med i en urkristen församlingsgemenskap som fungerade, inte som organisation utan som organism. Denna upptäckt har varit svår att förstå för många människor, också för sådana som lyssnat på undervisningen i församlingen i kanske femton år. I det psykologiska ögonblicket har det visat sig att de saknat rötter. De har varit rotlösa, och plötsligt har de varit redo att omplacera sig i helt nya miljöer. Det har varit en gåta, som skapat många frågor.

Människor har sett hur den och den plötsligt lämnat församlingen. Och man har tänkt att de var ju ändå de bästa i församlingen.

Förklaringen är mycket enkel. Det gick flera år innan jag själv förstod vad min uppgift var. När församlingen hyrde Viktoriasalen under den första tiden i Stockholm var jag församlingsföreståndare, men jag hade ingen klarhet med avseende på mitt ämbete. Den insikten kom långt senare. Det började i en period då jag var morgon när jag vaknade, hade ett bibelord tonande i mitt inre. Jag hörde det i rummet och jag kände det inom mig. Jag var oerhört skakad av detta bibelord och försökte tränga in i det utan att lyckas. Jag förstod ingenting förrän mina ögon öppnades och jag såg en helt ny sida av vår uppgift. Bibelordet som hade samband med min tjänst, löd:

"Så sade HERREN, min Gud: 'Bliv en herde för slaktfåren". (Sak.11:4)

"Bliv en herde"

Detta bibelord är intressant ur flera synpunkter. "Bliv", uppmanar Ordet. Det handlar om något man inte är men man måste in i. Budskapet var riktat till en profet som hade ett ämbete. Ett nytt element skulle in i hans tillvaro. "Bliv!"

Vad var det då han skulle bli? Ja, en herde hade speciellt avgränsade uppgifter, direkt ansvarig inför Överherden. En herde blir man inte genom dressyr eller någon form av träning. När Ordet säger: "Bliv en herde!" förutsätter det en gudomlig verkan. Man kan inte ta det man inte har. När så Gud säger: "Bliv!", är det på samma gång en kallelse och ett gudomligt erbjudande till två ting, nämligen avskiljande dels till uppgiften, dels till funktionen såsom just herde. Det finns människor som aldrig lyckas uträtta någonting och det beror just på att de är alldeles för splittrade och mångsysslande. De har inte förstått att de måste komma in under Guds Andes dominans.

Detta bibelord blev fruktansvärt allvarligt för mig. Därför har jag också under alla år, då alla fina, präktiga och rara människor, som är så mycket bättre än vad jag är, haft situationen klar för mig då de lämnat oss. Utvecklingen i församlingen är en logisk konsekvens av den uppgift Gud gett oss. Jag har visst inte önskat att någon skulle lämna oss, men jag bara konstaterar att det finns något som är förmer än att vara många. Det är att göra Guds vilja och kunna säga, när den dagen är inne: "Här är jag och barnen du gav mig". Att bli herde förutsätter en personlig kallelse och gudomliga resurser. Uppgiften kan man inte ta sig. Utrustningen följer med kallelsen.

Nu säger Herren inte: "Bliv en herde för alla får i världen". Han säger heller inte: "Bliv ett föredömligt får". Han säger: "Bliv en herde för slaktfåren".

Lammen får man avskilja till offer därför att de var felfria. Slaktfåren däremot var utgallrade som odugliga på grund av lyten och defekter och kunde aldrig bli offerlamm. De väntade bara på att bli slaktade. De föstes, jagades och förtrycktes därför att deras defekter och lyten var uppenbara. De var bedömda, värderade, nollställda och konstaterade vara utan värde.

Väldoftande prydnadsföremål

Den här frågan har jag brottats med i många år. Vad betyder det egentligen att bli en herde för slaktfåren. Idag har jag förstått vad det handlar om. Vår uppgift är inte att nå den religiösa medelklassen som knappt behöver frälsning, de som bara vill ha religionen som en deodorant, ett väldoftande prydnadsföremål eller som en dekoration. Vi måste nå ned till de stackare som sorterats ut från samhällsgemenskapen, de som står utan framtid och utan hopp.

Det är därför jag trivs uteslutande bland de Guds barn som verkligen förstått att just frälsningen gett dem människovärde. De känner att utan frälsning hade de inte haft något värde vare sig socialt eller ekonomiskt. De är människor som vanligtvis har varken bankbok att visa upp eller akademisk titel att lysa med. Skulle de ändå förfoga över något är de vanligtvis så söndertrasade att de bara upplever självförakt.

Denna min syn har idag revolutionerat hela mitt arbete. Det står klart för mig att Gud vill att vi nu ska bära fram frälsningens budskap till det skikt hos folket dit samhället och den etablerade kristenheten aldrig når. Därför måste också Gud ge oss kallelsens utrustning så vi kan nå det rätta målet och uträtta det vi ska uträtta.

"Bliv en herde för slaktfåren, ty deras köpare slakta dem utan all försyn, och deras säljare säga! Lovad vare HERREN, att jag bliver allt rikare."

Vår uppgift är att nå de exploaterade människorna, de som ger socialassistenterna arbete, mat och löner. De bedömes och dömes, kastas hit och dit och betraktas till sist som totalt värdelösa. Utan dem skulle dock hela samhällssystemet braka samman.

Gud vill ha en evangelisk sanering som går på djupet. Det är inte nya institutioner för fallna människor som behövs. Där kommer inte människor längre än till att bli föredettingar; f d alkoholist eller f d narkoman. Det är församlingens uppgift att fungera som herde för alla dessa människor och erbjuda dem vad samhället saknar förmåga till.

Låt oss exempelvis se på abortproblematiken! Det räcker inte med att bara gå emot abortlagstiftningen. Vi måste också ha ett alternativ att erbjuda. Vi måste kunna säga till kvinnorna: "Här har du ett hem mitt i församlingen för dig och ditt barn". De skall inte behöva döda sitt eget barn bara för att kunna existera. Vi skall inte skapa någon institution för fallna kvinnor. Vi måste peka på församlingen, där det finns syskon som kan känna delaktighet i deras situation.

"Bliv en herde för slaktfåren".

Exploaterade och förtrampade

Jag förmår inte ge uttryck för vad mitt hjärta känner för de exploaterade och förtrampade. Det har varit en själens brottningskamp. Frågan är om vi skall gå in i uppgiften? Det är inte säkert att vi framdeles får uppleva den typ av möten vi hade i Örebro. Det är inte heller nödvändigt. Vad som är säkert är dock nödvändigheten av att den helige Ande uppenbarar sig på ett sådant sätt att människor blir frälsta.

Människor måste få den vägledning de behöver fram till korset. Vi får inte låsa oss i vissa verksamhetsmodeller. Den som vet bäst vad människan behöver är den helige Ande. Vi behöver inte försöka pressa fram gamla effekter för att se resultat. Vad vi behöver är en fördjupad församlingsgemenskap bestående av "en hjord slaktfår" som Herren tagit hand om och som förstår att sätta värde på gemenskapen. Den gemenskapen blir en kraftfull och samlad protest emot alla som exploaterar, manipulerar och förtrycker och verkar som ett bålverk mot ondskan och en garanti för framtiden.

Det heter "Till honom komma alla...." Så räknades de upp alla som kom till David i Adullams grotta, de som var missnöjda och hade fordringsägare. De insåg att det var något grundläggande fel i systemet. Men David blev deras hövding. Det blev grunden till det davidska riket, och de som samlades i grottan blev Davids tjänare. Så småningom presenterades de på bibelns blad såsom hjältarna som banade väg för David fram till tronen och konungavärdigheten.

Vi ser inte tillbaka och säger: "Ge oss 60-talet tillbaka!" Vi ser framåt och säger: "Herre, vi vill ha tronen och den makt som kommer ifrån dig. Därför går vi nu dit du manar oss och till den uppgift du kallar oss utan att se oss tillbaka till flydda tider."

DANIEL...

forts. fr. sid. 13

de en luftfärd och hamnade på motorhuven och sedan ner i gatan där det blev en spricka i skallen.

Det är tre veckor sedan nu. Man kan inte se några men när man sitter och tittar på Daniel nu. Han ser glad ut, nästan gladare än förut.

— Han har ju mött Jesus..

Daniel, du vet om det här som pappa har berättat nu?

— Jaa.

Hur länge var du på sjukhuset?

— Fem dagar.

Minns du när ambulansen hämtade dig på vägen?

— Neej.

Hade du ont — hur upplevde du tiden på sjukhuset.

— Jag vet inte.

Får jag fråga dig, Peder. I den här situationen när ni chockades av den oerhörda händelsen. Vad var det första ni gjorde?

— Min fru blev ju stel och ramlade ihop och jag var ju också på god väg. Man såg ju inga mänskliga möjligheter att kunna fixa det här. Så vi ringde ju och pratade med dig, Arne. Sen vet jag att du ringde runt både här i Stockholm och till vänner i landsorten.

— Det märkliga är att sedan vi hade ringt gick det bara några minuter så hände något märkligt. Den här bulan i skallen som höll på att trycka ner hjärnan, den var som min knytnäve (och det är en rejäl knytnäve) — det hände något. Den stannade upp och sedan började den lösas upp. Något sådant hade läkarna inte varit med om. Bulan gick tillbaka, sakta men säkert.

Men om vi nu går tillbaka till olycksplatsen — det hade väl kunnat ända hans liv. Det måste väl ha varit änglavakt som skyddade pojken?

— Precis. Han var på väg till fotbollsplanen och hade fått för sig att han skulle sätta på sig benskydd och de tog emot smällen på benen och slängde upp honom på motorhuven.

— Han som körde bilen var förvissad om att grabben var död, för han hade kommit i en sådan fart. Det fanns inga förutsättningar att han skulle kunna leva. Mannen var tvungen att besöka Daniel och se att barnet levde.

Och på sjukhuset, är det som om något griper in i skeendet, eller hur?

— Ja, för när de undersöker Daniel och kör upp honom till avdelningen så ser man ju hur Gud kan sända människor. Uppe på avdelningen är det, helt tillfälligt, en specialist, en hjärnkirurg. Läkaren har inget på avdelningen att göra egentligen. När de kommer in på avdelningen rusar han till snabbt och lägger Daniel i respirator.

— Det såg ut som en tillfällighet att läkaren var där, men jag ser det som omsorg. När man nu ser tillbaka vet man inte vad man ska säga. Man vill bara säga TACK Jesus, det är ju något så stort.

Men förutom den här läkarhjälpen ni erbjöds trodde du också att Gud skulle gripa in. Ni har ju konkreta exempel på att ni såg att det blev en omedelbar förändring.

— Först var det som att kastas mellan himmel och helvete kan man säga. Man visste varken ut eller in. Vi bad till Gud och det gick ett par, tre timmar och vi förstod att rent mänskligt fanns det inget att göra.

— Men istället går svullnaden tillbaka och Daniel vände tillbaka till livet så att säga. Det är ett Guds ingripande.

Han kom ovanligt snabbt upp också?

— Ovanligt snabbt. Han låg ju kvar på sjukhuset och fick hämtas till avdelningen efter att han legat i respiratorn. Men han hade ju kvar huvudvärken. Vid ett tillfälle orkade jag inte se hur han led — han bara låg så stilla.....

— Jag tänkte: Men Gud du har gjort att han lever.. Då ska han väl inte behöva ha ont. Jag lade handen på hans huvud och bad:"Gode Gud, gör så att grabben inte behöver ha ont."

— Och plötsligt kommer Daniels bror in och då *flyger* Daniel upp och tar fram fotbollsspelet de har på sjukhuset och börjar leka. Samtidigt kommer det en extrarond. De blev lite chockade och nästan skrek: "Men sluta, du är ju uppe och leker, du ska ju ligga i sängen."

De blev överraskade?

— Helt överraskade, och det blev jag med. Jag har aldrig varit med om ett så konkret bönesvar.

Du fick uppleva Guds trofasthet mitt i alltihop det här?

— Det var en väldig knuff framåt.

— Idag var vi på återbesök på sjukhuset. Normalt brukar det vara en spricka kvar efter så kort tid. Men det fanns ingenting. Läkaren sa till mig: "Du måste haft änglavakt till pojken..."

En sak till som jag funderat på i samband med det som hänt. Det är om bönen och bönens betydelse — det är ju inget nytt och överraskande för dig. Det är en resurs och en tillgång som måste ha skapat en väldig trygghet mitt i alltihop.

— Men när man kommer i en sådan här situation och hör vad människor säger och allting, så var det liksom jag tappade gnistan. Men ändå fanns det något längst in — och det är Gud. Man var liksom i djupaste mörker men där var Gud och påminde mig om bönens makt.

Det är ett väldigt budskap att kunna förmedla till människorna att Gud hjälper både stora och små?

— Det är viktigt att man också förbereder de små så de vet var de skall vända sig. Varje dag — också när allting är bra. Att i vardagen kunna komma till Jesus och veta på vem man tror — att det fungerar alltså.

— Det här är ingen söndagskristendom — den fungerar 24 timmar om dygnet.

GUD HAR DU...

forts. fr. sid.9

av henne för att inte Gud hjälpte, det visste Mia. Det var ju inte hennes egen ära det gällde.

Pengar till biljetten kom några dagar innan den skulle betalas. Någon försäkran om underhåll eller stöd hade inte Mia men hon hade i sitt hem sett hur det fungerade och var övertygad om att Gud skulle ge medel.

— Mina föräldrar hade ju levt i bönetro i alla år och vi hade ju sett mirakel så många gånger och hur Gud försett i alla situationer.

På några månader kom det in så mycket pengar till Mia att hon skulle klara sig därute den aktuella perioden.

Framme vid målet upplevde Mia en obeskrivlig hetta och fukt som slog emot henne på flygplatsen. Men det skulle nog bli bättre när hon kom in till det luftkonditionerade hus som hennes syster och svåger bodde i, trodde hon. Man hade gjort iordning ett litet rum 2x2,5 m till Mia, men av någon luftkonditionering syntes inte ett spår i hela huset och det var minst lika varmt inne som ute. Dessutom var rummet målat i den mest rysansvärda gröna färg som fanns, tyckte Mia.

— Gud har du tänkt att jag skall bo så här? Det här är ju den värsta färg jag vet.

— Men jag förstod att jag måste tänka om. Också den här lilla detaljen blev ett medel att lära mig lydnad. Inte som jag vill...

Letade hus

Tiden på Filippinerna blev intressant. Mia åkte runt och tittade på hus som hon tänkte hyra. Snart kom hon underfund med att det inte var någon bra lösning — det ställde sig väldigt dyrt med stora ombyggnadskostnader och dessutom fanns ju inte de utrymmen som behövdes för ett barnhem. Det bästa var naturligtvis att bygga själv, kom Mia fram till. Så började hon se sig om efter mark att bygga sitt hus på. Tomtpriserna var skyhöga och Mia fann inget som passade.

Det gick fem månader och tiden för Mias tid att stanna där började gå ut. En dag stod en dam utanför huset och frågade efter Mia. Hon hade hört att Mia sökte mark för att bygga barnhem på.

"Om ni vill åker vi och tittar på det. Jag kommer och hämtar dig klockan fem nästa morgon", sa hon.

Mia stod färdig i mörkret klockan fem på morgonen, men ingen kom. Först vid niotiden kom bilen och de kunde ge sig iväg. Vägarna var dåliga och bilen inte särskilt bra den heller, men med hjälp av villiga armar knuffades den igång vid åtskilliga tillfällen under färden och till sist var man vid målet — en gräshydda med bambugolv. De gick en trappa upp för att sova lite. Men Mia väcktes ideligen av att en höna kom flygande in; längst ner i huset bodde husdjuren, höns och grisar.

Så bjöds man på förfriskningar och olyckligtvis tittade Mia ner i glaset. Det skulle hon inte ha gjort. Där simmade fullt med mygglarver...

Damen som ägde tomten var kristen och verkade angelägen om att barnhemmet skulle byggas. Hon visade på ett stycke mark som låg nära havet. "Hur mycket behöver ni?" frågade hon Mia. "Ja, sex hektar är nog vad vi behöver", svarade Mia. Ännu hade inget sagts om priser och när det nämndes tyckte nog Mia att det var lite för mycket, även om det var billigare än tomtpriser i allmänhet. Men så kom hon fram till att hon missuppfattat priset — det var några nollor för mycket i det Mia trodde var priset.

De gick upp på en liten höjd för att se över omgivningen. Mia brast i gråt, hon kände igen platsen från en dröm hon hade haft. "Ska jag tala om något för dig", sa kvinnan. Och så berättade hon. Innan hon blev frälst hade hon hört en profetia om att just den tomten skulle användas till Guds verk. När kvinnan sedan blev frälst tänkte hon på profetian och sålde aldrig tomten trots att den var åtråvärd med ett fördelaktigt läge. Nu fick Mia köpa den till minimipris.

Sen gick det slag i slag. Mia återvände till Californien där familjen då bodde och började med andra typer av förberedelser. En svensk byggmästare gjorde ritningarna till barnhemmet. Människor som fick höra talas om projektet ställde sig till förfogande. Det var murare, snickare och annat yrkesfolk som gärna ville vara med och hjälpa till. Nu väntar de bara på att få börja arbetet med att uppföra barnhemmet och sedan står en lång kö av människor som vill arbeta på barnhemmet.

Under tiden på Filippinerna hade Mia nästan ingen kontakt med Dan. Brevavstånden var stora och en del av breven kom aldrig fram.

Men så träffades de i Sverige i år och i slutet av augusti gifte de sig efter flera års väntan. Nu väntar de på att papperen ska bli klara så att de kan resa iväg och börja med sitt angelägna arbete. De beräknar att kunna resa om några månader.

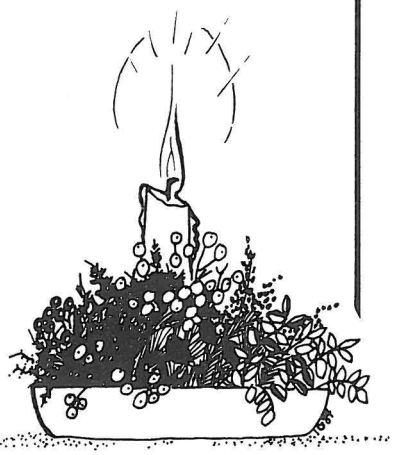
— Det är inte troligt att vi stannar där för alltid. Vi räknar med att vara där i 3-4 år sedan barnhemmet kommit igång för att se hur det fungerar innan vi kan resa därifrån.

— Det blir kanske så att vi kan starta liknande projekt i andra delar av världen. Vi har redan fått förfrågningar bl a från Indien.

Men för närvarande är det Filippinerna som väntar. Mia och Dan ska där vara föräldrar för 250 barn — det är den primära uppgiften.

NYÅRSVAKA
på GAMLA BRO!
BIBELDAGAR
2/1-6/1 -86
Vi samlas för att studera Guds Ord

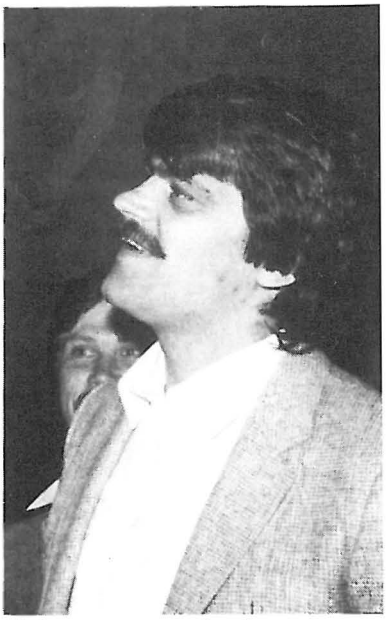
ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson
tills.m. församlingens övriga vittnen.
För inf. ring 08/235 230

De har få

Mats döptes i Ljungskile 1965.

Mats, sommarkonferensen 1985.

MATS EMANUELSSON

Mats har lämnat oss innan han hann fylla 32 år.

Han som alltid med sin sprudlande glädje och friska humor gladde sin omgivning.

Jag minns den evangelisationsresa vi gjorde till Ljungskile 1965. D v s vad jag kommer ihåg från den resan är Mats frimodiga vittnesbörd och fasta beslutsamhet att följa Jesus.Han var bara elva år då, men blev, trots sin ålder, en av stöttepelarna i gruppen i Ljungskile. Det var första gången jag mötte Mats.

Denna hängivenhet levde sedan kvar hos honom. Maranataropet och syskonen var hans liv. Han var alltid med i centrum och tjänade ivrigt med sina gåvor.

Sen var han ju också Maranatafolkets frisör no. 1. När det var konferens stod vi alla i kö för att klippas.

Ett och ett halvt år var han tillsammans med sin familj i Dominikanska republiken i Västindien. En period, som jag tror, inte minst hans fyra pojkar är honom mycket tacksamma för.

Liv har mist sin make, Patrik, Magnus, Tobias, Lukas och Camilla sin far.

Mats fick gå före. Här nere förstår vi inte alltid Guds förunderliga vägar, men en dag skall vi se allt förklarat och förvandlat. Då skall vi ses igen.

Per-Arne Imsen

EFTERFÖLJELSE...

forts. fr. sid. 19

Guds vilja var hans sanna broder, moder och syster. De vägrade att underordna sig de etablerade sociala och religiösa traditionerna, och uppmanade de omvända att överge dem. Lucianus från Antiokia, en av de första martyrerna, sa vid sin rättegång: "Jag är kristen och de enda släktingar en kristen har är de heliga." Och Cyprianus från Cartago sa: "Vi drar oss undan våra föräldrar om de försöker övertyga oss mot Herren".

Uppbrott i familjerna

Detta innebar oundvikligen många uppbrott i familjerna när någon blev kristen; diverse ägodelar lämnades till gemenskapen, man vägrade acceptera arrangerade äktenskap, man upphöjde det ogifta tillståndet, och motsatte sig all lösaktighet, vilket måste leda till bitterhet. Det var mycket vanligt att en gift kvinna som blev omvänd måste stanna kvar hos sin hedniske man, och det finns mängder av berättelser om vilka problem detta förde med sig: hennes önskemål om att gå på möten, att besöka sjuka och trösta de fängslade, tolkades som ett önskemål om att hemligen förlusta sig med andra män. Det fanns gott om alla sorters anklagelser. Tertullianus har noterat att de lokala domstolarna i Romariket var väldigt upptagna med alla åtal mot de kristna vilket bevisar att det huvudsakliga motståndet mot församlingen inte gällde lärofrågor utan praktiska handlingar: den nya kulten utgjorde ett hot mot de etablerade traditionerna. Män övergav sina hustrur, föräldrar gjorde sina barn arvlösa, herrar misshandlade sina slavar. Ändock påpekar Tertullianus att det fanns ett grundläggande skrymteri under ytan. Det var inte så att romarriket följde troget moralreglerna i sin egen religion — vilken förbjöd frosseri och omoraliskt leverne — utan man använde traditionen där det passade för att slå ner på de kristna.

Olycka

En stor förändring ägde rum i början av 300-talet då kejsar Konstantin I gjorde ett slugt politiskt drag. Han förstod att, för att ena det sönderfallande kejsardömet var det nödvändigt att ha en enad religion, och således efter sin "omvändelse" förde han fram en lag genom vilken hela riket blev kristet. Kristi kropp, överlåten till Jesus och avskild från världen, blev "kristenhetens kropp" vilket inkluderade alla. Kyrkan och världen hade förenats. Konstantin hälsades som en "jämlik med

tt hembud

SIGNAR WIKSTRÖM

Jag såg TV-programmet från ett Maranata-möte 1963. Jag kände igen tonen och blev väldigt intresserad, så jag bestämde mig direkt för att åka till Viktoriasalen i Stockholm där mötena hölls.

Signar räknar offret tillsammans med Samuel Andersson.

Så berättade Signar för mig, för en tid sedan. Det var så typiskt honom att göra så. Han ville vara med där det rörde sig. Och blev det nå'n gång lugnt då ville han vara med och röra om. Det var nog därför han med sådan uthållighet var med och skötte närradiosändningarna i Sandviken.

Signar och Lisas hem i Sandviken blev en oas för många maranata-syskon som besökte dem. Värmen och gästvänligheten i hemmet var himmelsk.

De flyttade sedemera till oss i storfamiljen på Humlegården utanför Örebro. Min familj fick bo närmaste grannar med dem. Det var verkligen en upplevelse att på nära håll få se denna trohet i arbetet.

Signar fanns alltid på plats på mötena och skötte uppgifterna i församlingen och det praktiska arbetet som ett föredöme för många av de yngre.

Nu har Signar gått för att möta Jesus. Han har lämnat ett stort tomrum efter sig, men vi vet vi skall ses igen.

Per-Arne Imsen

apostlarna", men idag är det många som ifrågasätter äktheten i hans tro. Detta politiska drag, i vilket religionen blev köpslagen, innebar en olycka för församlingen. Tertullianus hade några år tidigare förnummit att detta var i analkande och ropade ut: "Vad har kejsaren med församlingen att göra?" Många höll med honom.

Falsk "enhet"

På så sätt kom ett nytt mönster. Förföljelse från hedningarna fortsatte utanför kejsardömet, men innanför förtäljer historien annorlunda. Kejsaren blev nu överstepräst i kyrkan, biskopar tillsattes enligt delvis politiska moderiktningar och kyrkan hade blivit en stor organisation som måste styra på världsligt, sekulariserat sätt. Om någon lokalförsamling försökte att protestera och återgå till den tidiga församlingens tro fick den känna av att dess tillvaro var i gungning. En falsk "enhet" måste bevaras till varje pris. På så sätt kom förföljelsen att bestå i motståndet mellan församlingar och kristna sinsemellan. Dilemmat visade sig i Augustinus attityd gentemot Donatisterna, en grupp som ville leva avskilt för Kristus. På en nivå hade han ett liknande sinnelag, men på en annan kunde han inte tolerera hotet mot den etablerade kyrkan. Så uppstod den kända tvisten om Lukas 14:23 och deklarerade att förföljelsen kunde rättfärdigas för att "nödga till församlingen" alla de som försökta att skiljas ifrån dem.

Kejsaren Theodosius gick längre och påbjöd en lag om att alla i kejsardömet skulle kalla sig själva "katolska kristna": "de andra ska vi hålla för dårar och hädare, vilket först måste drabbas av Guds vrede och sedan av vår vrede". Problemet var att termen "katolik" som kommer från grekiskans "kata" (i enlighet med) och holos (helheten), det språk som tillhörde den nya kristenhetskroppen som blev statskyrka — vilket var precis motsatsen till vad Jesus sagt församlingen skulle vara. Det var just detta som många grupper, både nu och då inte kunnat acceptera. För dem måste den sanna församlingen vara en lokal samling av pånyttfödda, avskilda från världen som ljus är avskilt från mörker. Detta var i den etablerade kyrkans ögon deras stora brott, och på grund av det blev de motarbetade och jagade, och deras rättfärdiga liv blev också avvisat som missvisande och falskt. Det var dessa som fick pröva Pauli ord i Tim. 3:12: "alla de som vill leva gudfruktigt i Kristus få lida förföljelse".

DÅ STATEN...

forts. fr. sid. 15

styra och leda barnens utveckling och tankar.

Khariton och flera andra troende föräldrar följde nu Peters exempel. Maria Chmykhalov, som hade en liten klass hemma hos sig, minns denna svåra tid då barnen inte gick i skolan.

"Inte sov jag om nätterna. Jag bara låg där och ropade till Gud, att han skulle skydda och bevara mina barn och visa mig vad jag skulle göra. När jag bett hände det att jag steg upp och gick bort till barnen där de låg och sov. När jag såg dem, blev jag modfälld igen och bad Gud på nytt att bevara mina små skatter och hjälpa dem att alltid leva till hans behag och villigt tjäna honom."

Den bönen fick hon besvarad.

Gömde barnen i lönnrum

En dag kom lärare för att hämta tillbaka barnen till skolan, och skolstyrelsen hotade Peter och de övriga föräldrarna med stämning. Om de inte skickade sina barn till skolan, skulle dessa skickas till barnhem.

Den 28 februari verkställdes detta hot när det gällde Peter och Augustina. I lagens mening var de nu inte längre målsmän för Lida (11), Ljuba (10) och Nadja (7). Barnen skulle vara i statens vård tills de fyllt sexton år och uppfostras i marxistisk-leninistisk anda.

Poliser kom för att hämta de tre småflickorna till ett barnhem, men de letade förgäves efter dem i hela huset. Peter hade nämligen gjort i ordning ett gömställe. Han hade stängt av en gång mellan två utrymmen i källarvåningen och tagit upp en dörr i väggen till ett annat utrymme.

"Det enda tråkiga med detta krypin var att det liknade en grav", säger Lida. "Men vi hade det varmt och bekvämt, för pappa hade stängt för med skivor och fällar. Där sov vi med skivorna frändragna, och skulle någon komma nattetid och leta efter oss, brukade pappa och mamma stänga för och täcka över oss. Där sov vi sen lugnt vidare medan sökandet efter oss pågick. Ibland hände det förstås att vi vaknade, och då klappade hjärtat så hårt, att jag trodde det skulle höras uppe i huset. Kom de på dagen, då minns jag att vi satt där alldeles skräckslagna. Jag ryser än i dag, när jag tänker på det."

Inte heller kunde flickorna vara ute och leka om dagarna.

"Polisen hade sagt åt grannarna att genast rapportera, om de såg oss. Eftersom det var vinter gjorde det inte så mycket, för då var man ändå mest inne. Någon av våra småsyskon fick då jämt sitta på utkik vid fönstret. När den som gjorde det då ropade *bobik* (polisbil), släppte vi genast vad vi hade för händer och sprang ned till gömstället. Där var vi sen trygga medan poliserna genomsökte huset."

En gång gjorde polisen två husundersökningar strax efter varann i tanke att familjen skulle låta sig luras och flickorna komma fram — vilket de också gjorde. Men den som satt på utkik ropade *bobik,* och flickorna försvann som ett skott.

"Poliserna sprang från rum till rum och letade överallt.", minns Ljuba. "Vi ska nog få tag i dem. De är väl inte små som nålar heller", sa en av poliserna. Så tittade han under en av barnens sängar och upptäckte en liten barnfot. Den högg han tag i och drog fram ungen, men det var Sasha. Lillgrabben började stortjuta. Nej, inte heller den gången fann de vad de sökte."

Flyttade till landet

I mars 1962, strax innan den åttonde i syskonskaran, Jakob, föddes, skickade Peter iväg de tre flickorna till vänner långt ute på landet, Lida till en by och de båda andra till en annan by, där ingen kände dem och den lokala polisen inte visade dem något intresse. Men nu märkte Augustina, att det blev svårt för henne att ensam klara en baby och fyra små utan sin trogna "barnpiga". Efter en tid blev Peter därför tvungen att i all hemlighet fara och hämta Lida.

När barnen var ute och lekte med Kharitons barn aktade sig Lida noga för att gå utanför deras båda tomter, och till en början märkte ingen något, men så tiggde och bad de båda andra flickorna att få komma hem ett tag och se den nya babyn. Den 15 juni var familjen återförenad.

"Jag minns att det var på eftermiddagen mamma lät oss gå ut och leka", berättar Lida. "Vi hade roligt, och tiden gick. Inte fäste vi oss vid att det kom en liten pojke och tittade på och sen försvann. Jag skulle tro att han blivit skickad av någon som hade i uppdrag att bevaka oss. Plötsligt kom en *bobik,* och poliserna bokstavligen rusade in på tomten. Vi var många barn som var ute och lekte. Ljuba och Nadja försvann kvickt när poliserna kom och lyckades ta sig ned till gömstället, men jag hann inte göra det. Jag sprang istället in till kon i ladugården. Där stod en stor låda, och under den var en öppning där jag kröp in. Men ena benet hann jag inte dra in i tid, så en av poliserna högg tag i det och drog fram mig. Jag skrek men var fast."

Uppsamlingscenter

I Abakan fanns ett uppsamlingscenter för barn som av någon kriminell orsak eller av annat skäl förflyttats från sitt hem eller inte hade någonstans att bo. Flera väntade kanske åtal för påstådda förbrytelser. Somliga hade inga föräldrar och skulle till barnhem eller hade tagits från sina föräldrar, som fallet var med Lida.

Centret var inrymt i ett gammalt fallfärdigt hus, och där stod nu Lida på midsommaraftonen och tittade ut genom ett fönster. Hon var bara elva år och säger att det var en svår tid i hennes liv:

"Jag hade ju alltid varit tillsammans med mina föräldrar förut. Nu var jag bland idel främlingar. Jag sökte inte heller efter någon vän bland dem utan gick där och grät och längtade hem hela tiden. Jag kände det som om jag blivit levande begravd.

Jag minns att det var i solnedgången, himlen var flammande röd, på väggen hängde en liten radiohögtalare. Någon sjöng en sång. Först brydde jag mig inte om det, för jag tänkte bara på dem där hemma, men så började jag lyssna i alla fall. Jag har ofta varit med om sådana där stunder av hemlängtan, och orden i den där sången och melodin har då alltid kommit för mig igen. Det var väl inte någonting märkvärdigt med sången i och för sig, men den tolkade på sätt och vis mina känslor.

Sången handlade om en landsförvist som såg en flock gäss eller tranor flyga över stäppen i riktning mot hans hemtrakter. Då önskade han att han haft vingar och kunnat göra dem sällskap dit där han en gång växt upp. Men fåglarna drar bort, och den landsförviste känner sig så ytterligt ensam. Han sjunger:

Mina gäss, mina tranor, mina bröder! Tag med er min sång till mitt hem! Om bara ni visste vad sorgsen jag är att vara så skild från er här.

Även jag kände mig skild från 'flocken', och det var svårt att genomleva detta. Jag avundades mina småsyskon som fick vara hemma och kunde inte förstå, varför jag måste lida så här. Varför fick jag inte dö istället! Jag har ställt samma fråga senare i livet när jag haft det svårt. Men med Guds hjälp har jag lärt mig förstå vad som är meningen med mitt liv och kunnat hålla ut i prövningarna.

Ensamhetskänsla och sorg

Om jag inte känt Herrens hand så nära, skulle jag inte ha klarat mig. Hjärtat skulle ha stannat eller brustit av den olidliga ensamhetskänsla och sorg som drabbade mig den gången som elvaåring och faktiskt följt mig alltsedan dess. Det har varit tider, då jag inte känt Guds närhet lika påtagligt, och då har jag bett och klagat över att han övergett mig. Och jag har sagt åt Gud, att han kunde väl visa mig, om jag förbrutit mig mot honom, men inte ta sin hand ifrån mig. Men så har jag känt att han var med mig och blivit glad igen.

Ibland har jag frestats att lämna den svåra väg jag varit inne på och ta det lättvindigare, som jag sett en del andra troende göra — eller varför inte leva som de ogudaktiga. Men så har jag ropat till Gud om hjälp och fått friden tillbaka och med den ny kraft att fortsätta på Guds väg. Det är bara Gud som kan låta oss få uppleva sådant här i livet. Att få känna Guds välbehag över sitt liv ger glädje i hjärtat, och det går då lättare att möta svårigheterna. Egentligen tror jag att den som inte varit i svårigheter har gått miste om livets största glädjeämne, förnimmelsen av att Gud är med en."

När Lida varit på uppsamlingscentret ungefär en månad hände något som gjorde henne både glad och ledsen. En natt när hon låg och sov på golvet i det gamla rucklet tillsammans med de övriga barnen, vaknade hon av att man kom in med två nya barn — Ljuba och Nadja.

"Jaså, de har hittat er också!" undslapp det henne.

Peter hade smugglat Ljuba och Nadja tillbaka till sina vänner på landet, men efter en tid hade hans mor, som snart skulle fylla sjuttio år, sagt att hon så väldigt gärna skulle vilja komma och hälsa på barnbarnen. Farmor köpte sin bussbiljett men såg inte, att en KGB-man efteråt frågade biljettförsäljaren vart den gamla skulle resa. Under resan lade hon märke till en bil som envist hängde efter bussen. När bussen stannade stannade den, och när bussen körde in till någon by vid sidan om stannade den kvar på huvudvägen tills bussen kom tillbaka igen. Den körde aldrig om. Hon började bli orolig och anade att det var en *bobik*. Men längtan efter att få träffa barnen var så stark, att hon tog risken att vid framkomsten gå raka vägen till huset där barnen borde vara.

Dessa hade den dagen varit ute och lekt som vanligt med sina kamrater vid stranden av Jenisej, och när de återvände hem till byn upptäckte de genast polisbilen.

"Vi förstod med detsamma, att det var oss de var ute efter", skriver Ljuba. "I flera timmar drev vi omrking på vägarna i byn och längs flodstranden, för vi hade bestämt oss för att inte gå in. Så träffade vi en av våra kamrater och hennes bor. De var ute och letade efter en kalv som inte kommit hem, så vi hjälpte dem att leta. Vi hittade kalven och följde med dem hem. Sen fortsatte vi vidare, för vi tänkte fortfarande inte gå hem till oss. Det verkade ju inte klokt, men vi bara gick och gick. Båda var vi både trötta och hungriga.

När det blivit alldeles mörkt sa jag i alla fall till Nadja, att jag tyckte att vi kanske skulle gå in. Om det var oss de var ute efter, fick de väl ta oss då. Det skulle de ändå göra förr eller senare.

Jo då, bilen stod kvar. Nu tvivlade jag inte längre på att det var oss de väntade på, men jag försökte ändå lugna min syster med att de kanske hade något annat ärende.

Bad tillsammans med farmor

Vi bodde i en lång envånings träbarack. Längs mitten på en sådan byggnad går som regel en lång korridor med dörrar på båda sidor till de olika lägenheterna. De som bodde i huset brukade turas om att städa korridoren. När vi kom in i korridoren träffade vi vår granne. Hon tittade på oss och verkade så förvånad, precis som om hon inte sett oss förr. Ändå hade vi bott här ganska länge. Hon tittade på oss och sen på vår dörr och skyndade sig sen kvickt in till sig. Fastän hon inte sade något, gissade vi vad hon menade. Men vi öppnade dörren och gick in till oss i alla fall.

Vi gick genom köket in i vardagsrummet som samtidigt var sovrum. Där inne märkte vi att det satt folk, men de hade inte tänt något ljus, så vi upptäckte inte farmor, förrän hon började gråta då hon såg oss. Tanten vi bodde hos började också gråta när hon kom emot oss och började stryka oss över huvudet. Hon hade två vuxna ogifta döttrar som också var där. Hennes man var borta på arbete. Det enda de nu kunde göra var att be KGB-männen att vi skulle få bedja tillsammans en sista gång.

Aldrig skall jag väl glömma hur farmor bad. Så länge hon levde ansåg hon det vara hennes fel, att vi blev tagna den gången. Ett par tre dagar innan hon dog i oktober 1977 satt jag vid hennes bädd, och vi talade om gångna tider. Då kom vi också att nämna den här händelsen. Jag försökte trösta henne med att det inte gjort så mycket. Polisen skulle i alla fall ha tagit oss förr eller senare. Förresten hade de inte lyckats i sina avsikter med de sex år av indoktrinering de kostade på oss. Vi lärde oss bara mer om livet och dess prövningar, om deras bedräglighet och mycket annat som vi inte skulle ha vetat om, ifall vi inte varit bland dem. Farmor höll med mig, och så upprepade hon vad hon sagt många gånger tidigare, att vi barn skulle hålla fast vid vad far och mor sökt lära oss och att inte dra oss undan. Det finns en Gud som vakar över allt, framhöll hon. Han vet allt, och han kommer att vedergälla.

KGB-männen stuvade in oss i sin bil. Det blev både trångt och kvavt. De var själva fem, och så tillkom vi tre. Dessutom satt de och rökte hela tiden. Vad de pratade om minns jag inte. Jag kommer bara ihåg, att de tittade hånfullt på oss ibland och gapskrattade. Vi sa inget, men allt emellanåt torkade farmor bort några tårar som vi trots allt inte kunde hålla tillbaka, och så såg hon ömt på oss."

BOK-
NYTT

Pris
18:-

Jimmy Swaggart säger i förordet:

Det finns en filosofi som jag tror är mycket skadlig för Guds rike idag. Jag talar om den nya trosundervisningen.

När vi använder termen "trosundervisning", antar jag att välunderrättade kristna vet vad jag menar. Jag är själv en trosförkunnare. *Varje* predikant borde vara det. Tro är den stora klippliknande grunden för Guds plan genom tidsåldrarna. Men termen "trostjänst" har emellertid fått en mer begränsad betydelse den senaste tiden — en tjänst som överbetonas, en isolerad aspekt på förhållandet mellan människa och Gud. Jag upplever att det hellre borde kallas "övertro", med förstavelsen "över" i betydelsen "något som helt förlorat sina proportioner; där man betonar en faktor bortom dess rätta perspektiv".

Orderadress: **MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm 08/235 230**

FÖRSAMLINGENS...

forts. fr. sid. 17

som gäller människans vardag, existens och sätt att vara, klä sig och äta.

Vad har Gud för avsikt egentligen? Han vill ALLA människor väl. Här har vi en begränsad grupp människor. Det är Guds eget utvalda folk, som han vill använda på ett speciellt sätt. Vad har Gud för avsikt med Israels barn? Jo, de ska bli ett ögonmärke för alla människor, som ska kunna se på Israel och få kunskap om Gud.

Nu vet både du och jag att det här misslyckades Israels barn med katastrofalt. Vad händer med Israels barn? Jo, vi ser hur de på den ena punkten efter den andra bryter mot lagarna, som de inför Herrens ansikte har lovat att hålla. Det går så långt att Herren sänder främmande makter och Norra riket (Israel) erövras. 150 år senare så sker samma sak med det södra riket, Juda rike. Så de som hade lovat att hålla lagen, de blev laglösa. De blev bortförda i fångenskap till Babylon för att de skulle lära sig lagen. Så småningom blev de återförda. Vad händer då? Jo, då blev de lagträlar.

Det är i den situationen som Jesus kommer till jorden. Det är som en förtrampad jord, säger profeten. En tilltrampad landsvägsmark är själva miljön dit Jesus kommer. Vi skulle kunna räkna upp en mängd olika områden där vi ser hur Israels barn bryter emot Guds bud. De regler som Gud ger Israels barn, de omfattar hela jorden. Gud har ett moraliskt krav på människan. Har du tänkt på det? Vare sig man är kristen eller inte, så har Gud krav på människan. Ett moraliskt krav, till rätt, till sanning osv. Men på grund av synden, så manipuleras vi, och vår uppfattning om vad som är rätt och sanning förändras.

Men vad har lagen för uppgift? Lagen kan inte frälsa, inte befria människor, utan lagen visar på människans oförmåga att klara av det. Lagen visar egentligen att vi är odugliga, att vi inte klarar av Guds krav. Det finns när det gäller medmänskliga relationer ting som man kan göra för att förhindra att de s k Egyptens sjukdomar blir lagda på oss. Vi förstår var och en, att har jag fått en kropp av Herren, som är ett tempel åt den helige Ande och vår personlighet, är det inte ointressant hur man sköter denna kropp.

Jag kan själv bestämma om jag ska förstöra den, bryta ner den eller om jag ska försöka att förvalta det pundet på det bästa sättet, som jag har förmåga och har förstånd till, om jag nu hämtar min kunskap i Bibeln. Det finns många olika ting men jag ska bara nämna ett par exempel. Om man använder alkolhol så att man dricker måttligt kan man ju "klara sig". Men om man börjar använda det mer och mer, så förstår vi att då sker någonting i kroppen. Alkolholen är ett gift vi inte är skapade till att konsumera. Kroppen bryts ner av det. Men jag kan också säga så här; det är inte rätt att bli arg, bli vred. Vad säger Paulus? *Låt inte solen gå ned över eder vrede.* För det sker också någonting i kroppen, när man blir arg. Det händer någonting om man ständigt går omkring och är arg och blir uppretad. Då bryter det ner saker och ting i vår kropp, ja, förstör vår kropp så att vi blir sjuka.

Vi kan belysa ett annat område, maten. Paulus säger att vi ska inte låta maten bli någon till fall. I GT delar Gud upp djuren i rena och orena djur, och man frågar sig, varför gör Gud det. Gud gav människan ett mycket enkelt uppdelningssystem. Det var lätt att konstatera vilket djur som var kultiskt rent. Det skulle idissla, ha hela klövar. Det var ingenting att diskutera. Gjorde inte djuren det, så var de inte rena djur, och skulle alltså inte ätas. Huruvida det är skadligt eller inte, om vi kan klara av det med vår moderna teknik det är en annan sak. Men det måste finnas en plan hos Gud, en tanke att han är rädd om människan. Han vill inte skada människan utan han vill att hon ska få det bästa.

Så kan vi räkna upp olika ting. Det här är inte bra att äta, det här är nyttigt osv. Gud ger oss alltså vägledning, riktmärken hur vi ska utnyttja resurserna. Om man gör efter Mose stadgar och lyssnar till Guds röst med avseende på de här tingen, då kommer inte de egyptiska sjukdomarna över oss. Vi upplever en förebyggande hälsa. Det här är ena sidan av saken, där vi människor alltså kan påverka situationen.

Det finns en annan situation i Job. 1:6-12 *Nu hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde fram inför HERREN, och Åklagaren kom också med bland dem. Då frågade HERREN Åklagaren: "Varifrån kommer du?" Åklagaren svarade HERREN och sade: "Från en vandring utöver jorden och från en färd omkring på den." Då sade HERREN till Åklagaren: "Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda." Åklagaren svarade HERREN och sade; "Är det då för intet som Job fruktar Gud? Du har ju på allt sätt beskärmat honom och hans hus och allt vad han äger; du har välsignat hans händers verk, och hans boskapshjordar hava utbrett sig i landet. Men räck ut din hand och kom vid detta allt som han äger; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala förgripliga ord mot dig." HERREN sade till Åklagaren: "Välan, allt vad han äger vare givet i din hand; allenast mot honom själv må du icke räcka ut din hand." Så gick Åklagaren bort ifrån HERRENS ansikte.*

Vi kan läsa i fortsättningen hur allting Job äger tas ifrån honom. Men det heter; *vid allt detta syndade Job icke och talade intet lasteligt mot Gud.* Men så upprepar sig händelsen. Guds söner träder fram inför Herren och Åklagaren är med den här gången också. Han får samma fråga och han har gjort den här vandringen än en gång. Och Herren säger åter till Åklagaren: *"Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda; och ännu håller han fast vid sin ostrafflighet. Så har du då uppeggat mig mot honom till att utan sak fördärva honom." Åklagaren svarade HERREN och sade: "Hud för hud; allt vad man äger giver man ju för att själv slippa undan. Men räck ut din hand och kom vid hans kött och ben; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala förgripliga ord mot dig." HERREN sade till Åklagaren: "Välan, han vare given i din hand; allenast hans liv må du skona."* Så blir Job slagen med svåra bulnader ifrån fotbladet ända till hjässan och så sitter han där mitt i askan med en lerskärv och skrapar sig.

Jobs bok handlar om Jobs angrepp på Gud. Hur hans vänner försöker tala honom till rätta, undervisa honom och förklara osv. Men ingen har ett egentligt svar utan det är först när den fjärde mannen framträder och börjar tala tillrättavisande mot Job och hans vänner. Till sist kommer också Herrens svar till Job. Här möter vi den andra typen av sjukdom, och det är när Herren tillåter att sjukdom drabbar, t ex virussjukdomar, epidemier och andra olika farsoter som drabbar städer, länder, ja världsdelar. Det är resultatet av att vi lever tidsmässigt långt ifrån fallet, m a o något som har skett, något som sprider sig och som finns där av flera olika orsaker.

Men vad kan människan göra om det t ex blir en epidemi. Det har Guds ord också svar på. Vi kan ta ett exempel, som jag tycker är så fantastiskt. Vi känner till den s k digerdöden som på 1300-talet decimerade Sveriges befolkning till ungefär hälften, och inte bara Sveriges utan hela Europas. Det berodde på att man inte förstod orsaken till smittokällan. Det kan vi med dagens kunskap se tillbaka på och ha förståelse för. Men det är inte hela sanningen. Farsoten spreds beroende på att man bodde och behandlade de ting som man levde med på ett felaktigt sätt.

Vid ett annat tillfälle var det en koleraepidemi. Samhället klarade inte av epidemin, den spred sig. Vad hände? Samhället överlät då till kyrkan, som var absolutistisk på den tiden, att lösa problemet. Kyrkan gick tillbaka till Guds ord, och handlade i överensstämmelse därmed. Man isolerade de sjuka och epidemin spred sig inte längre utan avstannade. Man hade läst i 3:e Mosebok där det talas om hur Gud förordnar hur man ska handla med smittosamma sjukdomar.

Problemen blir annorlunda tycker vi, när vi möter liknande saker där vi inte förstår orsaken, inte kan greppa tag om varför det ena eller andra sker. Då kommer alla frågor.

Det måste finnas ett svar trots allt. Även om inte vi kan förstå, därför att vi inte kan förklara. Vi läser Jes. 53:2 *Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rot-*

skott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fägring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med krankhet; han var såsom en för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad att vi höllo honom för intet. Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad av Gud och pinad osv.

Jak. 5:14 *Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste.* Det är det ena svaret. I 1 Kor. 12:7 finns det ett svar till. Där heter det *Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta.* I vers 9 heter det *åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan gives HELBRÄGDAGÖRELSENS GÅVOR I ENE SAMME ANDE, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar* osv. Alltså finns det till de tjänster som Gud har satt i församlingen en kraft, en möjlighet till läkedom och till hälsa. Kalla till dig församlingens äldste, låt dessa bedja och smörja dig med olja, och trons bön skall bota den sjuke.

Här möter vi också en annan sak. Det finns andliga nådegåvor som Gud har gett åt församlingen. Observera, han har gett gåvorna åt församlingen. Han ger dem inte åt individer för att individerna ska ha en statussymbol, utan han ger dem åt församlingen genom individen, för församlingens uppbyggelse. Blir någon sjuk, skall denne inte bli belastad för att vara det ena eller det andra. Blir man sjuk, så finns det möjlighet att genom tjänsterna och gåvorna få uppleva ett gudsingripande.

I Matt. 6 talar Jesus om olika sätt att gå tillväga då man ger en allmosa, en gåva eller då man beder. Man kan vara som skrymtarna, man kan vara som hedningarna. Man kan också som Jesus föreslår, gå in i sin kammare. Oftast tar de inte med den tredje delen som finns här; *Och när I fasten, skolen I icke visa en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna, vilka vanställa sina ansikten för att bliva sedda av människorna med sin fasta. Sannerligen säger jag eder; De hava fått ut sin lön. Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt ansikte, för att du icke må bliva sedd av människorna med din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det fördolda.*

Här finns det ett tredje sätt som Gud har gett oss som ett vapen för att gå emot de nedbrytande krafterna som vill förstöra oss. Vi har de andliga tjänsterna och de andliga gåvorna. Men så har vi ett vapen till, och det är fastan. Där vi inte förstår eller inte har tillräcklig kunskap finns det alltså en utväg, att vi genom bön och fasta kan utbedja oss kunskap. För den som brister i vishet, står det i Jakobs brev att han kan utbedja sig sådan. Detta tror jag att Gud vill lära oss och han vill föra oss in i detta, så att vi kan se hur Gud har löst dessa frågor. Att det finns svar på de här frågorna som vi bär på, och att vi inte behöver hitta på egna lösningar, utan att det finns ett klart, entydigt och sunt sätt att gå tillväga på, när dessa ting ska lösas, just när det gäller sjukdom och svaghet.

Det är klart att detta är en utmaning, det är ett steg som vi inte gärna tar, beroende på att det kostar. Det handlar om att man måste offra någonting för att vi ska nå resultat och få se andliga resultat. Vi måste gå vidare, och det är en utmaning som jag vill rikta till oss allesammans, att vi ska gå ett steg vidare för att få uppleva att det finns tjänster i församlingen. Det finns människor som är bärare av andliga gåvor, men vi har inte tagit ut det. Vi har inte tagit vara på att det också finns människor som kan gå in i fasta och bön för att enskilda frågor ska lösas.

Jag har en känsla av att vi, i stort sett har fört över det här på predikanter och förkunnare. Så får det inte vara. *Bedjen för den skull skördens Herre att han sänder ut arbetare.* Det handlar om arbetare som måste utrustas till ett gemensamt ansvar, ett gemensamt åtagande och en gemensam välsignelse och härlighet som kommer att följa. Frågan är alltså om vi vill ta steget och gå vidare för att se Guds härlighet uppenbarad mitt ibland oss. Jag tror att vi vill se Guds härlighet, uppenbarad. Men tro inte, att vi får det därför att vi ropar högt, eller att vi sjunger mycket eller vad det nu kan vara som vi räknar upp som meriter för det ena eller andra. Inte ens om man beder mycket, ty man kan hopa orden som hedningarna, och tro att det är för de många ordens skull man får bönesvar.

Nej, det handlar om att gå in i de av Herren förutberedda gärningarna. Jag går de stigar jag fordom gick, säger Bibeln. Ska vi få se resultat hos dig och mig, så måste vi alltså gå ett steg vidare. Det är en bön, en uppmaning från Herren att vi ska göra på detta vis och vi ska också få se det manifesterat i församlingen, mitt ibland oss.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00-8.30, sönd 9.00-10.00
Arabiska Fred 17.30-18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Pilgrimshem hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.
Lilla Bageriets brödbutiker:
Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33
Öster: Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19
Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Habo.
Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45-15.45, fred 11.30-12.00, 17.15-17.45
Telefon: 031 - 41 48 08

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

ÄR SVERIGE...

forts. fr. sid. 5

blir den politiska styrningen frånstötande tydlig. Förmyndaraktigt underkännes övertydligt föräldrarnas förmåga och poängteras samtidigt hemundervisningens otillräcklighet såsom modern form för utbildning. Generellt konstateras enkelt och obevisat att undervisningsmodellen blivit passé genom utvecklingens egen gång, men den får trots det vara kvar såsom undantagsparagraf för ytterst få och specificerade fall, en generositet med flertydiga kunskapshämmande verkningar.

UNDER DE ÅR DEN nya skollagen utretts har det nu och då refererats till internationella konventioner på undervisningsområdet. Det finns som bekant flera sådana, och de finns med i utredningsmaterial och proposition såsom bilagor för information och jämförelse. I lagtexten har de emellertid inte på minsta sätt satt spår efter sig. I varje fall inte i formuleringen av den paragraf i skollagen, som mer än andra borde distinkt uttrycka en otvetydig viljeinriktning att åtminstone närma sig ratificerade internationella konventioner om föräldrarätt med avseende på undervisning.

Är inte detta en ovärdig repris om hur en maktstat ängsligt garderar sig mot fria och obekväma inhemska opinioner? Indoktrinering förbehållen statliga undervisningsmonopol! Processen har sina smärtsamma passage i Europas moderna historia — vårt eget sekel.

MED STATSMAKTENS återkommande maskerade generalangrepp lagstiftningsvägen på internationella konventioner om mänskliga fri- och rättigheter som Sverige uppenbarligen helt opportunistiskt ratificerat minimeras successivt och metodiskt, föräldrarnas konstitutionella rättsäkerhet, som inkluderar de friheter staten åtagit sig att garantera sina enskilda medborgare. Detta skyddsnät mot maktmissbruk och godtycke i rättskipningen får icke perforeras till meningslösa fraser. Och dock är det helt uppenbart att makten sällan retirerar till förmån för rätten.

Generalklausuler och modelagar med långtgående politisk syftning har på ett katastrofalt sätt underminerat det verkliga medborgarskyddet i detta land, och den nya skollagen är definitivt inget undantag från detta rättsvidriga mönster. Byråkratin befäster sina positioner med nya fullmakter med bibehållen image som medborgarnas neutrala välgörare. Dem det sedan lyster får bejaka eller förkasta den erbjudna eller påtvingade statliga omsorgen som man gitter. Omsorgen är obligatorisk och vanligtvis undantagslös.

Vad är legalitetsprinciper i dessa tider med allt flera skräckinjagande statliga intrång och erövringar. Den förlorande parten, de enskilda mot sin övertygelse lojala medborgarna, får finna sig i förlusterna eller obstruera till döds för samvetsfriden.

Denna gång är det legitimt att kriminalisera hemundervisningen i dess nuvarande former, köra över föräldrarna och samtidigt teckna nidbilden av dem såsom suspekta och asociala i ivern att ge sina barn en undervisning och fostran som är i harmoni med deras egen livsåskådning och övertygelse. Det är staten som skall forma barnens själar!

DEN NYA LAGEN ÖPPNAR emellertid fortfarande åtminstone ett nyckelhål för hågade föräldrar men till den *formella* rätten har fogats generella krav som motsägelsefullt och inkonsekvent reellt låser skolplikten för undervisning i fristående skola. En panikartad sär- och snabbbehandling av § 35 i skollagen mynnar slutligen ut i en trollformel, helt ypperlig som illusionsnummer för internationell uppvisning. Okunnigt och förljuget nedvärderas och förkastas raljant och arrogant den äldsta och bästa formen för undervisning vår skoltradition känner. Det är en tragikomisk händelse i ett land med växande skaror av trötta och skolkande elever i farozonen för att bli funktionella analfabeter för livstid.

DE FÖRÄLDRAR SOM upplever det såsom sin plikt och förmån att få ge något av sig själva i sambildning med sina egna barn och som samtidigt är solidariska och vill stötta andra föräldrar med samma ambitioner är redan i initialskedet diskriminerade. Så är nämligen den röda statens policy i fråga om hemundervisningen. Den har nämligen provats grundligt och har i all sin enkelhet visat sig vara allt för bra och därmed farlig för akademiska experter och skolobligatoriet. En framgångsrik föräldraledd undervisning, som denna tidning kämpat för under många år är ett hot för en kostnadskrävande skolbyråkrati med elefantsjukans alla svaghetstecken på alla nivåer.

Det ligger alltså i statens intresse att maximera föräldrarnas svårigheter ända till hopplöshet, så att de helst inte ens umgås med tanken till undervisningsexperiment på egna initiativ. Tar de trots allt risken, finner de sig snart betraktade och behandlade såsom omyndiga, särfall för specialbehandling. Då sedan motigheterna, som den demokratiska staten arrangerat för dem tenderar bli dem övermäktiga, måste de vara helt medvetna om att den enda "hjälp" samma stat ställer upp med är ytterligare smädelser och trakasserier och slutligen tvångsmedel såsom vitesföreläggande och tvångsomhändertagande, med separation och snabbtransport till "pålitligare" vårdnadshavare, handplockade surrogatföräldrar.

Demokratin kräver att hemundervisningen såsom *idé* försvaras av den stat som på samma gång monopolistiskt bekämpar den såsom *funktion.* De oförenliga ståndpunkterna beskrivs eller förtigs allt eftersom det passar uppsåtet att eliminera objektet. Utan ens den minsta antydan om vad som egentligen är föräldrars oinskränkta rätt jonglerar lagstiftaren exempellöst med tekniska, praktiska, psykologiska, medicinska och andra spärrar för att mörbehandla svårtämjda naturer till underkastelse och anpassning som de finurliga textmassorna rekommenderar.

UNDERVISNING I HEMMET eller annorstädes i dess nuvarande form, tillämpad och praktiserad sedan mer än hundra år tillbaka i detta land kriminaliseras utan folkförankring efter den 1 juli 1986. De föräldrar som vägrar att kapitulera för detta statliga dekret och har civilkurage nog att fortsätta sin samhällsnyttiga verksamhet initieras som en ny brottskategori och ytterligare en livsduglig, liten och marginell opinion av kämpande och oförvitliga medborgare kompromitteras, utfryses och nertystas av statlig maktbrunst för etablissemangets strömlinjeformade konformism.

DEN NYA AGALAGEN antagen sommaren 1979, och den aviserade antidiskrimineringslagen har tillsammans med den nya skollagen tydliga drag av lex Maranata, en minoritetsfrustration som i all sin orimlighet katalyserar den fortgående glidningen bort från rättsstaten till dess totalitära motpol.

PROGNOS: *Det riksbekanta Drevdagenfallet med alarmerande föräldraobstruktion och med nya moment i kvalfyllda repriser med förlängning och entré ända in till den internationella domstolen i Strassbourg, inom överskådlig tid.*

BÖN: *Evige Gud och sannfärdige Domare, Du mänsklighetens Försonare och Frälsare, förbarma Dig över detta övermodiga, avhumaniserade och laglösa folk.*

Låt detta släkte få se det finger som rätt tecknar vad vi är och gör i dina faderliga ögon. Mät oss och väg oss så att vi inte med falska mått bedrar oss själva och varandra till förnedrande, statskult eller annan styggelig människoförgudning med alla dess förklädda avgudaväsen! Fräls oss från ondo i Din Sons Jesu Kristi namn. Amen!

Urkristet FÖRSAMLINGSLIV

Text:
LEWI PETHRUS

Det underbara församlingsliv, som den helige Ande skapade fram bland den apostoliska tidens kristna, var även en rikt flödande källa till glädje, kraft och fruktbarhet — och detta i långt större grad, än vi senare tiders barn i allmänhet fattar. Huru smälte de icke tillsammans i den innerligaste harmoni genom den kärlek, som var utgjuten i deras hjärtan genom den helige Ande. Världen var för dem korsfäst, och de var korsfästa för världen — den värld, som hade korsfäst deras Herre och som nu hånade deras heligaste erfarenheter.

Denna absoluta skilsmässa från världen gjorde den inbördes gemenskapen så mycket dyrbarare. När de heliga kom tillsammans, uppbyggde de varandra och stärkte sin tro genom att läsa de heliga Skrifterna, använda Andens gåvor, fira Jesu döds åminnelse, bedja och sjunga. Ja, de var så gripna av Guds kärlek och av intresse för varandras bästa, att de som ägde lantgårdar och hus sålde sina egendomar och lade ned betalningen härför vid apostlarnas fötter att användas till de gemensamma behoven. Fattigdomen drevs på flykten, och de levde som en stor lycklig familj, drivna och styrda av en enda mäktig lag: kärleken.

Vilken underbar styrka var icke detta för dessa första kristna, som var så helt och hållet utstötta från den värld, i vilken de levde.

Den förlust mänskligheten lidit genom att denna församlingstyp plötsligt försvunnit är påtaglig. Ju mer den kristna församlingen avlägsnat sig från detta ideal, desto mer har också avskildheten från världen upphört och lämnat rum för förvärldsligande — och detta i så hög grad, att livet i den kristna kyrkan i nutiden stundom kan vara nästan motsatsen till de första kristnas härliga församlingsliv.

Världskyrkornas försvarare har ju alltid med överlägsenhet sett ned på varje försök, som i senare tider gjorts för att återföra de heliga till ett nytestamentligt församlingsliv. Men så länge det finnes verkligt andligt liv på jorden, kommer aldrig ansatser i denna riktning att saknas, ty såsom genom en magnetisk kraft dras genom den eviga kärlekens naturlag de verkligt andliga människorna till varandra. Och ju närmare vi i vårt församlingsliv kommer det apostoliska mönstret, desto mer skall de heligas gemenskap visa sig vara en kraftkälla även för denna sena tids kristna.

Ur boken:
URKRISTNA
KRAFTKÄLLOR (1925)

HENNES LYCKA...

forts. fr. sid. 11

Pappa är borta sedan tretton år tillbaka. Men syskonskaran, de sju flickorna och den ende pojken, är fulltalig och ålderstigen. Vi har alla familjer med barn, och de flesta barnbarn. Skaran är flerdubblad, Då vi nu alla syskon är samlade i det lilla sjukrummet på Akers sjukhus är allt så annorlunda i den vuxenvärld, i vilken vi mer eller mindre har stelnat till och möjligen förhärdats under livskampen. Alla känner vi emellertid nu, att vi vill uttrycka vår stora tacksamhet under denna trånga passage. Det är en ynnest och förpliktelse att oavbrutet i fördelade pass vara i mammas omedelbara närhet de återstående timmar som ännu förenar oss i tiden.

Kvardröjande kantigheter och klumpigheter är inte längre oskyldiga och harmlösa. Aningslösheten och oskulden har ersatts av vuxen skeptisism, självhävdelse, reservation och andra oläkta personliga defekter i kropp, själ och ande. Allt detta lyser igenom i interna relationer och attityder. Alla är visserligen tillkämpat vänliga och vältränat artiga, men i en konstlad atmosfär finns det alldeles för många minusvärden, ting som inte fanns då vi grälade eller slogs i tvårummaren eller ute på hustomten på det Stovner, som var en glesbygd då vi växte upp. Mamma har duktiga barn, men i detta sista möte tillsammans med henne är det något som verkar förklätt, narraktigt och tillgjort, och vi bär förmodligen alla vår del av skulden till att tyvärr så är fallet.

Det är emellertid en förunderlig dag, denna fredag den 13:e december, ökänd olycksdag. Det är ödesmättade minuter och timmar för oss alla, och något märkligt är på väg att hända. Det är åter mamma som väcker oss alla så fort smärtlindringen släppt sitt förlamande grepp och hon återfår sina ljusa, rena och vackra anletsdrag. Hon anstränger sig för att få kontakt med oss alla, och den förste hon tycks känna igen är Bo, mågen, man till den yngsta dottern. Hon viskar hans namn, ler och vinkar. Det kanske inte var någon tillfällighet att hon upptäckte mågen först och fäste sin blick igenkännande och leende först på honom? Han är ju inte på samma sätt belastad som vi andra, och det nyper till i hjärttrakten, då sjuklingen igen tittar sig omkring men återvänder med blicken till en mer störningsfri punkt. Tankarna och känslorna blir tyngda av skuld. Det är något som inte är riktigt bra. Mamma förnimmer det och sörjer. Uppenbarligen har hon nyss mött främmande och okända fiender i de gränstrakter hon aldrig tidigare har varit och varifrån hon saknar egen erfarenhet. Men det är helt tydligt att kampen inte gäller hennes eget väl. Hon tittar sig åter omkring och gråter behärskat men kvalfullt. Hon är avklädd, känslig och plågad av disharmonin i den syskonskara som hon själv gett livet och burit i trofasta och ståndaktiga förböner i sitt hjärta från den dag vi förlöstes ur hennes modersskötе.

Mamma kan inte längre sjunga och spela men blicken strålar som aldrig tidigare och säger mer och tydligare än ord och toner. Synen är avväpnande och försmäktande och distansen mellan oss krymper och höjer temperaturen, så det frusna smälter i våra bröst i en nygammal närhet. Tårar, omfamningar, kramar och böner avlöser varandra okonstlat och syskonlikt som om vi hade förflyttats tillbaka till barnastadiet i vår historia. Vi vill alla möta mammas rena blick i en avgiftad atmosfär och med renade sinnen fria från irriterande och slitsam belastning och söndring. Det märks nu att vi befinner oss i paradisets väntrum. Det är dyrbara och förtätade minuter då mycket hinner ske som ingen ännu kunnat se. Gud har genom mamma rört vid oss alla. Det som ännu ser ut en som episod kan växa fram till en mäktig epok av väckelse, upprättelse och tjänst för oss och många andra. Måtte så ske!

Tvågrörelser ställs vi var och en individuellt tillsammans med mamma vid evighetens tröskel, och det finns inför det ljus och den klarhet som strålar emot oss från hennes livsande i den dödsmärkta kroppen inte rum för fruktan, svek, ursäkter eller bortförklaringar. Det verkar som om alla har förnummit kallelsen, bejakat förödmjukelsen till förlossning och befriad syskongemenskap. Den omedelbara förändringen är i alla fall påtaglig hos var och en av oss. Då vi åter funnit varandra på *rätt* grund, på *rätt* sätt och på *rätt* nivå är triumfen ett faktum *inom* och *ibland* oss. Sorgens och vemodets tårar blandas med glädjens. Döden, som tycks beordrats att — för en kort tid — göra halt tills upprättelsen och återföreningen förevigats i kärlek och sanning, rycker allt närmare. De sista bojorna brister. Då det tandlösa och vackra ansiktet ler hänryckt och segervisst är mörkret skingrat och störningarna tillintetgjorda. Systrarna sjunger med henne och hon är med i sången utan att kunna prestera en ton. "Tänk, når jeg min Jesu skuer..." Jag påminner henne om vad en mycket framstående förkunnare sa såsom avskedsord till sin efterlämnade hustru innan han gick genom dödsfloden: "Älskade, det håller!" Mamma ler innerligt och upprepar med kraft: "Det håller!"

Slutligen formar hon tonlöst efter med läpparna ord för ord: "Döden har tappat sitt välde, udden bröt Jesus utav, segern på Golgata gällde lika för kung och för slav. Nu med all oro och smärta kastar jag mig i hans famn. Öppet står Frälsarens hjärta, Där är den fridsälla hamn." Så avslutar hon den improviserade men mycket mäktiga gudstjänsten med ett ljudlöst: "Amen", som tonade långt bortom tidens gränser. Det var det sista livstecken hon förmådde förmedla till oss. Därefter förlorade vi i tiden för alltid kontakten med henne. Mamma var snart vid målet och friden var himmelsk vid hennes dödsläger.

Några timmar senare, kl. 22.10 lördagen den 14 december, andades hon sitt sista andetag i den fridfulla sömn som förlängdes i evig vila. Där står vi nu vid mammas dödsbädd och sjunger med sorg och glädje förenade i den tro och det levande hopp som gav *livet* innehåll och *döden* mening. "Vad Han tager, vad Han giver, samme Fader Han förbliver, och Hans mål är blott det ena, barnets sanna väl allena."

...hittade vägar till och hann med allt och alla, blommor, djur och människor...

Kära syskon, låt mig få säga det så det *hörs* och skriva det så det *syns*. Förlåt mig alla mina stygga tankar, som jag under årens lopp har tänkt om er, ruvat på och understundom uttalat oförsonligt till många andra. Allt har förvisso inte varit lögn eller fantasier. Jag har säkerligen uttalat det som är rätt. Det är emellertid en helt annan sak att *göra* rätt! Att vi någon av oss skulle *få* rätt i en orättfärdig värld, det är otänkbart. Må vi i stället hjälpa varandra efter bästa förmåga så att vi alla till sist *kommer* rätt!

Förlåt, älskade syskon, att jag aldrig räckt till eller ens försökt att bli och vara det föredöme för er och andra som ni förvisso har haft rätt förvänta er av en broder och därtill Ordets förkunnare! Förlåt mig, jag beder för Jesu skull!

Tack mamma för vad du var för oss i livet! Tack för vad du blev för oss i döden!

"Så fruktar jag då intet ont, ty Du, Jesus, är med mig!"

FINN ARNE

NYHET!

DET GAMLA EVANGELIET

Arne Imsen sjunger med församlingen (4)

Sida A

O, Jesus Du som fyller allt i alla
Det gamla evangeliet (Potpurri)
Gud som haver
Låt det ske O, Gud vi bedja
Underbar frid
Låt mig åter sjunga sången
Ej det finns en sådan vän
Han frälste mig

Sida B

Tro endast tro
Strömmar i öknen
Jerusalem
Gud tager vård om dig
Alla skall se
Mamma är det långt till himlen
Jag har ett land som väntar mig

LP-skiva/kassett **Pris kr 65:-** *(inkl. moms)*

Sänd mig mot postförskott:

..... LP MRL 2118 á 65:- + porto ..... kassett KB 118 á 65:- + porto

Namn: .....

Bostad: ..... Postnr.adr: .....

Tel: ...../.....

MRM **Box 344, 101 24 Stockholm**

Text: BASIL MATHEWS

Idag har en Frälsare blivit född

Han växte upp i en snickeriarbetares hem, och till dess han var trettio år gammal, arbetade han med sina egna händer i samma yrke. Sedan undervisade han under två eller tre års tid en grupp unga män, av vilka somliga voro fiskare och ingen av dem var lärd eller inflytelserik. Han botade också sjuka. Han skrev inga böcker. Han hade ingen armé. Han blev av den romerska överheten avrättad på det ohyggliga sätt, som var förbehållet brottslingar och upprorsmän.

Varför daterar man då mänsklighetens historia på detta sätt antingen före eller efter hans födelse? Varför icke från Augustus' födelse, han som då var kejsare? Eller från Alexander den store, som icke endast med trampet av sina arméer skakade kontinenter utan också genom sina erövringar gav upphovet till en ny och underbar civilisation, där grekiskt tänkande och grekisk konst följde erövraren i spåren? Eller från Julius Cæsar eller Napoleon? Varför just från Jesus' av Nasaret födelse?

Allt var tyst.
Det tycktes Josef, som hölle hela världen andan, liksom i väntan. Då kom från stallet ett ljud olikt alla dessa, som dött bort. Det var ett litet nyfött barns gråt.

Maria löste upp ett litet knyte vid sin sida, tog ut kläderna, en blöja, en liten tröja och ett långt brett stycke tyg. Detta senare virade hon försiktigt många gånger runt sin förstfödde son, i det hon med stolthet betraktade hans lilla ansikte. Sedan lade hon ned honom liksom i ett litet rede, som Josef gjort i ordning i den sammantryckta halmen i krubban. Gossebarnet låg där, under det hans mor, trött och lycklig, insvept i Josefs yllemantel och vilande på sin bädd av mattor på marken äntligen somnade in med ansiktet vänt mot gossen.

FÅRSKINNSMANTLAR

På morgonen kom en skara män med fårade och av solen brända ansikten. De voro klädda i grova mantlar av fårskinn och voro alla försedda med varsin herdestav och en tjock käpp och vandrade med hast ned genom gatan i Betlehem. Dessa herdar funno genom att fråga sig fram härbärget, där Josef och Maria voro. De sågo honom stå vid hennes sida, där hon vilade på sin mattbädd. I krubban, svept i sin linda, med endast ansiktet synligt, låg barnet.

Herdarna hade en underbar historia att förtälja, och sedan de betraktat barnet, berättade de för Josef och Maria de märkliga ting, som hänt dem.

HERDARNA BERÄTTAR

"Vi voro ute på fälten", sade den som förde ordet, "och höllo vakt över vår hjord under natten. En Guds budbärare kom och stod framför oss. Ett klart ljus kringstrålade oss — Guds härlighet. Vi blevo mycket förskräckta. Men Guds budbärare sade: 'Varen icke förskräckta, ty se, jag bådar er stor glädje, ett budskap, som gäller alla människor. Denna dag har ett barn fötts i Betlehem, i Davids stad, en frälsare, Herrens Smorde. Detta är tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba.' "

"Plötsligt", fortfor mannen, "syntes där tillika med ängeln en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade:

'Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag.'

Då de försvunnit, sade vi till varandra: 'Låt oss nu gå till Betlehem och se vad som har skett.' Och så skyndade vi oss hit."
Där blev stor undran i allas hjärtan, som hörde detta. Maria gömde de ord, som blivit sagda, i sitt minne och tänkte i stillhet över dem i sitt hjärta. Hon kom även ihåg hur i hennes hem i Nasaret, i Galileen, en budbärare från Gud hade kommit också till henne och hade sagt till henne:

"Hell dig, du högtbenådade, Herren är med dig."

Hon hade blivit storligen förskräckt över detta och hade grubblat över det, undrande vad denna hälsning kunde innebära. Men budbäraren hade sagt till henne, som han ock sade till herdarna, att hon ej skulle vara förskräckt.

HERREN FRÄLSAR

"Frukta icke, Maria", sade han, "ty du har funnit nåd inför Gud, och du skall föda en son. Du skall giva honom namnet 'Herren frälsar' eller Jesus. Han skall bliva stor, han skall kallas den Högstes Son. Gud skall giva honom hans fader Davids tron. Han skall härska över folken till evig tid. Och på hans rike skall ingen ände vara."

Och nu var denne son född. Och de kallade honom "Jesus".

Ur boken: JESU LIV